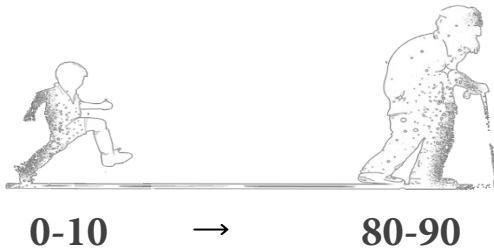

PETRU LOGA

ROSTUL VIEȚII

Ce scop a avut Dumnezeu când a creat omul?

Care este rostul acestei scurte vieți trăite pe pământ?

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi-Născut dintre mai mulți frați. (Romani 8:29)

Voi fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.
(Matei 5:48)

PETRU LOGA

Rostul Vieții

București 2024

Cuprins

1. Introducere	pag. 6
2. Rostul vieții	pag. 7
3. Induși în eroare	pag. 10
4. Împărăția cerească	pag. 12
5. Refacerea chipului Său în om	pag. 15
6. Lucrarea de desăvârșire a caracterului omului	pag. 17
7. Atrăși de frumusețea inimii Lui	pag. 20
8. Frumusețea Domnului Isus	pag. 23
9. Trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus!	pag. 25
10. Lepădarea de sine	pag. 27
11. Smerenia	pag. 29
12. S-a oferit ca rob	pag. 31
13. Evlavia	pag. 32
14. Școala Lui Hristos	pag. 35

Introducere

Venim pe lume, ne pregătim pentru viață, muncim, avem copii, nepoți, ne bucurăm de viață mai mult sau mai puțin, dar în final, totul se sfârșește la mormânt.

La o analiză mai atentă observăm că aproape nimeni nu se oprește să se întrebe care este adevăratul rost al acestei vieți limitate. De ce îmbătrânim? De ce ne îmbolnăvim și murim? Care este originea morții și cine a stabilit aceste reguli ale vieții?

Multe întrebări se învârt în jurul sensului existenței noastre: Ce rost are să ne naștem, să trăim 70-80 de ani, doar pentru ca totul să se termine la mormânt? Care este scopul acestei scurte vieți pe pământ? Suntem doar consumatori ai timpului? Ce sens are să ne bucurăm de viață, dacă, în cele din urmă, vom muri și vom fi uitați?

Ce scop a avut Dumnezeu când a creat omul? Oare intenția a fost ca omul să existe pentru o perioadă limitată, apoi să moară și să fie uitat? Ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte? Este moartea un pas către o altă formă de existență, o tranziție spre altceva?

Dacă există viața veșnică, de ce trebuie să experimentăm moartea pentru a ajunge la acea nouă viață? A creat Dumnezeu acest ciclu fără sens?

Ne întrebăm, de asemenea, cine este acest Dumnezeu care se spune că ne-a creat. Ce putem afla despre El și despre natura Sa? Unde locuiește El? Și cum este lumea în care trăim noi comparativ cu lumea în care se află Dumnezeu? Cum se raportează aceste două realități una la cealaltă?

Mulți oameni consideră că "rostul vieții" constă doar în a trăi prezentul, urmărind un nivel de viață cât mai bun. O analiză mai profundă arată că majoritatea populației mondiale se concentrează pe consumarea vieții de zi cu zi, fără a manifesta o preocupare semnificativă pentru ceea ce s-ar putea afla dincolo de moarte.

Din copilărie, ni se insuflă ideea că pentru a ne atinge obiectivele, este adesea acceptabil să folosim orice mijloace necesare, pe principiul că "scopul justifică mijloacele".

Acest lucru începe cu minciuna, cu copiatul la școală și evoluează către tactici mai sofisticate în viața adultă, cum ar fi vicleșugul, hoția, mita, mânia și alte lucruri asemănătoare.

Putem afirma fără să greșim că nu este om care să nu se fi folosit de minciună cel puțin o dată. Minciuna este un instrument folosit în mod obișnuit într-o multitudine de situații: întârzieri la muncă, întoarceri târziu acasă, la angajare sau în comerț. Renunțarea la minciună implică adesea complicarea vieții.

Pentru a menține un standard de viață decent, mulți cedează ofertelor celui necurat. Acesta ne ispitește cu lucruri mult dorite dar inaccesibile și, pentru a le obține, ne cere la schimb să facem compromisuri morale, să ne lăsăm conduși de neadevăr, hoție, corupție și viclenie. Pentru mulți, viața pare să se rezume la aceste lucruri.

Observăm că, atunci când sunt întrebați despre ce urmează după această viață și dacă trebuie să desfășoare anumite acțiuni pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu, majoritatea oamenilor se află într-o stare de ignoranță totală.

Mulți nu au un răspuns clar sau nu se gândesc la viața de după moarte, trăind doar în

preocupările imediate ale vieții de zi cu zi, fără să cerceteze dacă Dumnezeu are un scop mai înalt pentru noi și dacă sunt cerințe pentru a ajunge în prezența Lui.

Mulți alții doresc să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, dar adesea valorile spirituale ale acestei Împărății sunt neglijate, fiind percepute ca incompatibile cu modul lor de viață.

Aproape nimeni nu se oprește să se întrebe care este adevăratul rost al acestei vieți limitate. Credem că se impune ca fiecare dintre noi să căutăm răspunsuri la aceste întrebări existențiale, pentru a înțelege adevăratul scop al vieții pe care am primit-o.

Se pare că foarte puțini conștientizează că pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să cunoaștem și să acceptăm scopul lui Dumnezeu cu privire la noi.

Credem că, în această viață scurtă pe care o trăim, este vital ca fiecare dintre noi să înțeleagă în profunzime scopul lui Dumnezeu pentru umanitate și să cunoască planul pe care Dumnezeu l-a avut la crearea omului.

Astfel, ne confruntăm cu alte câteva întrebări esențiale: Conform planului Său există un standard divin pe care trebuie să-l atingem? Are Dumnezeu un prag de selecție pentru admiterea în această lume eternă? Cum descoperim acest standard? Există un ghid (manual de pregătire) pentru acest proces? Care este rolul nostru activ în atingerea acestui standard?

Este esențial să înțelegem că, Dumnezeu a creat omul cu intenția ca acesta să trăiască în comuniune cu El. În acest context, Dumnezeu ne formează și ne ghidează pentru a atinge scopul divin pentru care am fost creați.

Acest demers divin urmărește transformarea noastră în ființe care reflectă calitățile Fiului Său, astfel încât să devenim, în sens spiritual, frați ai lui Hristos, având calități morale și spirituale similare cu ale Lui.

În paginile următoare, ne propunem să îți oferim răspunsuri la aceste întrebări, precum și la celelalte pe care le-am formulat anterior. Sperăm ca aceste răspunsuri să trezească în tine o dorința de a înțelege care este **rostul acestei vieți**.

Vom explora în detaliu planul lui Dumnezeu, despre care, dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că majoritatea dintre noi știm foarte puține lucruri.

Pentru a fundamenta cercetarea noastră, ne vom baza exclusiv pe texte din Sfânta Scriptură, pe care o considerăm un manual esențial de pregătire și o sursă de încredere. Aceasta va constitui baza studiului nostru.

Rostul vieții

Studiul atent al Sfintei Scripturi dezvăluie că planul divin includea crearea unei ființe superioare îngerilor, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acest lucru este afirmat în Geneza 1:26-27, unde Dumnezeu declară: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră." Această idee este întărită în Romani 8:28-29, care sugerează că Dumnezeu a predestinat oamenii să semene cu Fiul Său.

Scopul creației omului, după cum ne arată Sfânta Scriptură, era acela de a trăi în comuniune profundă cu Dumnezeu, bucurându-se de fericire, pace interioară, bucurie și odihnă sufletească.

Relația autentică cu Dumnezeu reprezintă calea unică spre odihna adevărată a sufletului.

Această idee este susținută de cuvintele din Matei 11:28: "Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă."

Acest obiectiv este ilustrat în special în Evrei 4:10, unde se spune că Dumnezeu dorește ca omul să experimenteze aceeași odihnă sufletească pe care El însuși o are. Textul afirmă: "Cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta."

Este esențial pentru om să înțeleagă că fericirea autentică nu poate fi realizată în absența unei stări de liniște și pace interioară. Necesitatea odihnei fizice pentru trup evidențiază că, așa cum corpul nostru are nevoie de repaus pentru a se simți revitalizat și satisfăcut, tot așa și sufletul nostru necesită odihnă pentru a atinge un nivel profund de fericire. Sursa reală a acestei fericiri este derivată din starea de pace și odihnă sufletească, care se manifestă într-o bucurie profundă și autentică.

Aceasta implică o relație strânsă și personală cu Creatorul, în care omul descoperă adevăratul sens al existenței și o fericire profundă, independentă de circumstanțele vieții pământești. Această stare include pace interioară, armonie și satisfacție completă, care sunt accesibile numai atunci când omul trăiește în acord cu valorile și scopurile sale inițiale stabilite de Dumnezeu.

Conform relatării biblice din Geneza 3:10, căderea omului din Rai a marcat pierderea stării sale inițiale de armonie desăvârșită cu Dumnezeu. Aceasta a condus la experiența unui sentiment profund de lipsă și neîmplinire.

Episodul din grădina Edenului descrie cum Adam, după căderea sa prin neascultare, își exprimă frica și dorința de a se ascunde: "Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns." Acest moment semnificativ evidențiază apariția temerilor și sentimentul de vulnerabilitate, marcând opusul stării de pace interioară și odihnă sufletească pe care o trăiau înainte.

Începând cu momentul căderii din Rai, omul se află într-o căutare neîncetată, care durează toată viața, în încercarea de a găsi fericirea și starea de odihnă pentru care a fost originar creat.

Putem observa cu ușurință, în viața noastră de zi cu zi și prin urările pe care le auzim frecvent, că dorința principală a oamenilor este să fie fericiți. Din acest motiv, așteptăm cu nerăbdare sărbătorile, cum ar fi Paștele și Crăciunul, deoarece ele aduc un strop de fericire. Ne adresăm unii altora urări precum "Sărbători fericite" și "La mulți ani fericiți!"

De la momentul căderii din Rai, omul este angajat într-o căutare continuă pentru a regăsi fericirea și odihna sufletească pentru care a fost inițial creat. Omul încearcă să reîntâlnească starea de fericire prin diverse mijloace și în diferite locuri. Cu toate acestea, adesea se confruntă cu eșecuri, reușind doar să guste fragmente temporare ale fericirii și bucuriei pe care le caută.

Lucrurile trecătoare ale lumii materiale nu pot furniza o stare de odihnă sufletească completă și de durată. Această odihnă profundă este vitală pentru atingerea unei stări de bine și satisfacție totală, așa cum a fost intenționat în creația inițială a omului.

În mod similar cum o mașină ajunge la performanța maximă atunci când este utilizată conform scopului său pentru care a fost proiectată, omul, de asemenea, atinge o stare de satisfacție și împlinire completă când își atinge scopul pentru care a fost creat.

Așa cum trupul este pe deplin satisfăcut când este bine hrănit, curat și odihnit, în mod similar, sufletul omului are propriile sale necesități care, odată îndeplinite, aduc împlinire și satisfacție completă.

Dumnezeu, creatorul atât al trupului cât și al sufletului, asigură îndeplinirea acestor nevoi, atât pentru trup cât și pentru suflet. Sufletul uman, la fel ca și trupul, a fost conceput de Dumnezeu pentru a funcționa într-un anumit mod, iar îndeplinirea acestui scop duce la o stare de fericire și împlinire deplină.

Sufletul omului ajunge la împlinire când odihna, pacea și bucuria devin stări normale și constante, realizate prin adoptarea și cultivarea valorilor prezentate în Împărăția lui Dumnezeu, precum îndelunga răbdare, dragostea, bunătatea, mila și blândețea.

La căderea lui Adam, omul a suferit o despărțire spirituală în raport cu Dumnezeu, pierzând astfel accesul la sursele de împlinire completă. Această ruptură spirituală a însemnat o separare de valorile și principiile stabilite în Împărăția cerească.

În acest context, pentru a-l înșela pe omul care este în căutarea fericirii, Satan a introdus alternative la valorile divine, tentând omenirea cu promisiuni și plăceri efemere. Aceste alternative, deși atrăgătoare, sunt incapabile să ofere starea de împlinire și satisfacție pentru care omul a fost inițial creat.

Omul, astfel, se află într-o căutare neîncetată și nesatisfăcătoare, urmărind aceste alternative ale lui Satan, în felul acesta îndepărtându-se tot mai mult de calea și scopul inițial stabilit de Dumnezeu.

În căutarea sa, se orientează către lucruri oferite de lumea materială, precum bogăția, statutul social, băutura, și plăcerile de ale păcatului, dar nu găsește odihna în acestea.

Această situație poate fi asemănată cu o mașină care nu funcționează optim când este folosită în scopuri diferite de cele pentru care a fost creată, sau cu un corp uman care, atunci când este bolnav, obosit, înfometat sau însetat, nu mai poate atinge starea de satisfacție completă.

Odată cu căderea în păcat, umanitatea a pierdut elementele esențiale necesare pentru împlinirea sufletească, **evidențiind astfel nevoia de reconectare cu valorile divine** pentru a redobândi această stare de împlinire.

De aceea este atât de important să revenim la valorile originare ale Împărăției lui Dumnezeu și să respingem tentațiile și iluziile promovate de Satan, pentru a redobândi starea de împlinire spirituală.

Soluția pentru a găsi odihna și împlinirea spirituală o găsim la Cel ce ne-a creat, El fiind singurul care deține secretul pentru a atinge starea de fericire, pace și bucurie. Acest lucru este descris în scriptură, în Luca 19:42, unde se afirmă: "Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi."

Dumnezeu inițiază și își dorește să colaboreze cu omul care conștientizează această nevoie profundă. În acest proces, El intervine pentru a readuce omul la starea sa originală de armonie și împlinire. Prin intervenția divină, omul nu doar că este restabilit, ci este și transformat, ajungând astfel la un nivel de dezvoltare spirituală asemănător cu al locuitorilor acestei Împărății. Aceasta nu numai că îi oferă o stare completă de împlinire, odihnă și bucurie, dar îi conferă și privilegiul de a locui în Împărăția lui Dumnezeu.

Cei care adoptă și trăiesc în conformitate cu aceste valori divine ajung să experimenteze starea de odihnă binecuvântată pentru care au fost creați. Această stare depășește condițiile materiale și temporare ale existenței pământești, fiind în armonie cu principiile divine ale Împărăției lui Dumnezeu.

Este evident că, fără această odihnă sufletească completă, nu am putea trăi în armonie perfectă eternă. Tristețea, teama, frica sau deznădejdea ar perturba această odihnă. Raiul promis de Dumnezeu oferă satisfacții veșnice, un loc unde lacrimile și suferința nu mai au loc.

Induși în eroare

Satan a depus eforturi considerabile pentru a induce în eroare omenirea, promovând ideea că viața se rezumă doar la ceea ce poate fi realizat în această scurtă perioadă pe Pământ. Astfel, el a redirectionat atenția omului, care caută fericirea, către obținerea unei odihne temporare, concentrându-se pe satisfacții efemere și materiale, în locul odihnei sufletești de durată.

Această idee este evidentă când ne gândim la propria noastră percepție asupra odihnei. De exemplu, așteptăm cu nerăbdare zilele de concediu sau weekendurile pentru a ne odihni, iar serile sunt momente așteptate pentru relaxare și recuperare fizică.

În această continuă forfotă pentru supraviețuire, am pierdut oportunitatea de a reflecta mai profund asupra semnificației adevărate a odihnei, care ar trebui să cuprindă nu doar odihna trupului, ci și pe cea a sufletului. În consecință, conceptul de odihnă spirituală a fost delegat în mare parte sferei religioase și gestionat de reprezentanții acesteia.

Prin urmare, odihna sufletească pare inaccesibilă în această viață, fiind amânată pentru "lumea viitoare", ceea ce explică de ce utilizăm expresia "Odihnească-se în pace" ca un salut de adio pentru cei plecați din această lume.

Relația cu Dumnezeu, care ar trebui să ne conducă la odihna sufletului în timpul acestei vieți, a ajuns să se reducă la anumite ritualuri exterioare. Astfel, se ignoră importanța unei implicări personale și active alături de Dumnezeu în procesul de transformare interioară a caracterului nostru.

Aceasta duce la presupunerea că Dumnezeu va schimba natura noastră păcătoasă printr-o metodă misterioasă, pe care o va aplica după moartea fizică a individului. Acest concept simplificat a fost adoptat de majoritatea oamenilor, care au impus astfel și celorlalți pașii presupuși necesari pentru a atinge odihna eternă.

Astfel mulți dintre noi, nu prin alegere proprie, ci datorită locului în care ne-am născut, am fost introduși într-o anumită confesiune religioasă. De exemplu, ne-am regăsit catolici dacă ne-

am născut în Italia sau ortodocși în România.

Am fost echipați, fără să ne dăm seama, cu ochelari colorați de doctrina specifică fiecărei confesiuni religioase în care ne-am născut. Acești ochelari ne modelează modul în care vedem și înțelegem lumea, conducându-ne adesea să acceptăm normele și credințele predominante drept un adevăr absolut, fără a le supune unei analize concrete, sub presupunerea că "mulțimea stabilește regulile".

Aceste lucruri, care nu se bazează pe Sfânta Scriptură, ne induc ideea că în timpul pe care omul îl petrece pe pământ, Dumnezeu nu este preocupat sau nu poate să restaureze și să transforme ființa creată de El la nivelul cerut de Împărăția Sa veșnică. În acest context, s-a format convingerea că, Dumnezeu rămâne o Entitate îndepărtată, fără o implicare profundă în viața de zi cu zi a credinciosului.

Astfel, am fost învățați că găsirea odihnei și accesul în Împărăția Veșnică nu este și rezultatul eforturilor personale de a ne transforma caracterul în colaborare cu Dumnezeu, ci se bazează exclusiv pe mila divină de la final, care ne oferă iertarea păcatelor.

Această învățătură conduce omul să creadă că Dumnezeu nu are capacitatea de a ne desăvârși caracterul. Cu toate acestea, această perspectivă se află în contradicție cu învățăturile profunde ale Scripturilor, care accentuează importanța vitală a transformării caracterului uman.

Aceasta este esențială pentru a atinge statura pentru care am fost creați și pentru a obține odihna sufletească, care este absolut necesară pentru conviețuirea în eternitate.

Devine evident că o persoană care acceptă o astfel de învățătură, ce justifică trăirea după valorile lumii, va rămâne ancorată într-o doctrină superficială a iertării păcatelor. Aceasta presupune că transformarea caracterului este un proces enigmatic, pe care Dumnezeu îl va îndeplini fie la momentul morții fie în timpul învierii finale.

Datorită lipsei de cunoaștere sau de înțelegere, observăm astăzi multe persoane influențate de diverse teorii care pretind să ofere explicații despre cum se poate atinge odihna în Raiul lui Dumnezeu. Aceste teorii variate pot duce la confuzie și la o înțelegere incompletă sau eronată a naturii mântuirii și a rolului transformării personale în acest proces.

Un exemplu relevant este teoria purgatoriului, caracteristică celor născuți în catolicism. Conform acestei teorii, purgatoriul este perceput ca un spațiu de purificare pentru păcatele comise în timpul vieții terestre, un loc temporar unde sufletele decedate sunt purificate înainte de a intra în odihna veșnică.

Acest proces de purificare este de bază pentru ca sufletele să se elibereze de greșelile lor și să se pregătească pentru viața eternă. În concepția acestora, purgatoriul este văzut ca un loc intermediar, un spațiu de tranziție între viața pământească și viața veșnică.

În tradiția catolică, pentru cei aflați în purgatoriu, pedeapsa temporară pentru păcatele comise în această viață, se putea reduce prin obținerea de indulgențe, cumpărate de la preoți.

Credincioșii puteau obține indulgențe nu doar pentru ei înșiși, ci și pentru sufletele persoanelor dragi decedate, despre care se presupunea că se află în purgatoriu, contribuind astfel la scurtarea perioadei lor de purificare.

În multe alte tradiții, se crede că credincioșii pot câștiga favoarea divină prin acte de generozitate sau pot plăti pentru iertarea păcatelor lor și pot astfel obține odihna veșnică.

Mulțimi de oameni au o înțelegere greșită conform căreia, admirându-l pe Dumnezeu

pentru ceea ce a făcut pentru noi, mărturisindu-și păcatele, cheltuind pentru iertarea acestora, rugându-se pentru odihna celor decedați și crezând în sacrificiul de pe cruce (unde Fiul Său a plătit pentru ei), vor obține accesul în Rai și odihna eternă mult dorită, pe care o regăsim în salutul de adio de la ceremoniile de înmormântare.

Se poate observa ușor că lipsa de cunoștință a Scripturilor este unul dintre lucrurile care îl țin pe om în această ignoranță. Acest aspect este clarificat în Matei 22:29, unde este scris: "Vă răătăciți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu."

Împărăția cerească

La o analiză atentă, observăm că lumea seculară în care trăim are un standard fundamental diferit față de cel al Împărăției lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne prezintă câteva dintre valorile lumii care sunt incompatibile cu Raiul ceresc: egoismul, iubirea de bani, lăudăroșenia, trufia, nemulțumirea, defăimarea, neînfrânarea, clevetirea, obrăznicia, îngâmfarea... (2 Timotei 3:2), care nu provin de la Dumnezeu, ci din lumea seculară.

Datorită căderii lui Adam, omul, la nașterea sa naturală, intră în lumea păcătoasă și este mort spiritual, lipsit de dreptul de cetățenie în Împărăția lui Dumnezeu. Efeseni 2:12 ilustrează aceasta, spunând: "Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie... fără nădejde."

Dacă comparăm căile omului păcătos cu căile din Împărăția cerească, diferența este colosală, asemănătoare cu distanța dintre cer și pământ. Acest lucru este bine ilustrat în Isaia 55:8, unde se spune: "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre."

În starea păcătoasă în care se naște și moare omul, nu este posibil ca acesta să poată să găsească odihna existentă în Împărăția veșnică.

Împărăția eternă a lui Dumnezeu este descrisă de Sfânta Scriptură ca fiind de o frumusețe impresionantă care întrece orice închipuire pământească. Această împărăție este un loc de perfecțiune absolută, care depășește cu mult tot ce există în lumea materială.

Imaginile din Scriptură, în special cele din cartea Apocalipsei, dezvăluie existența unui ținut ceresc de o frumusețe neobișnuită. Acesta este descris ca având străzi pavate cu aur pur, ziduri ornamentate cu pietre prețioase și porți magnifice făurite din mărgăritare.

Aceste descrieri sunt menite să evoce o lume a perfecțiunii și frumuseții de neegalat, unde splendoarea și gloria divină sunt manifestate în fiecare aspect al existenței.

Însă Împărăția lui Dumnezeu nu este doar un loc fizic de frumusețe neasemuită, ci și o împărăție profund spirituală. Acest lucru poate fi văzut prin legile divine, și neprihănirea și pacea ce predomină în această lume. Astfel, Împărăția lui Dumnezeu reprezintă un amestec armonios de frumusețe fizică și o lume spirituală, unde legile cerești guvernează într-un cadru de pace și justiție absolută.

Împărăția cerească este descrisă ca fiind dincolo de constrângerile timpului, reprezentând un domeniu etern, unde conceptul de sfârșit nu există. Timpul, așa cum îl înțelegem în lumea fizică, nu mai are același sens sau măsură. Împărăția lui Dumnezeu trece peste noțiunile temporale obișnuite de trecut, prezent și viitor, încadrându-se într-o existență atemporală.

Eternitatea Împărăției lui Dumnezeu este în contrast major cu natura efemeră a vieții pământești. Eternitatea nu este doar o durată infinită, ci și o calitate a existenței care este liberă de limitările și suferințele asociate cu viața scurtă de pe pământ.

În Împărăția lui Dumnezeu, eternitatea dă stabilitatea, siguranța, în opoziție cu schimbarea constantă și destrămarea inevitabilă a lumii materiale. Acest domeniu etern este locul final de odihnă și împlinire pentru suflete, un refugiu unde relația cu Dumnezeu este neîntreruptă și veșnică.

Împărăția lui Dumnezeu este un loc în care puritatea spirituală este absolută, unde păcatul și răul nu au loc. Toate formele de corupție morală, răutate și agresiune sunt absente. Locuitorii acestei Împărății au toate acțiunile, gândurile sau intențiile racordate la voința lui Dumnezeu.

În Împărăția lui Dumnezeu, conceptul de păcat este complet absent. Acest lucru sugerează o stare de sfințenie și integritate morală desăvârșită, unde locuitorii săi trăiesc în perfectă aliniere cu principiile și valorile divine.

Acest domeniu este caracterizat prin armonie și ordine morală. Fiecare ființă există într-o stare de concordanță completă cu legile și principiile morale stabilite de Dumnezeu, asigurând astfel o comunitate fără conflict și fără suferință morală.

În această țară eternă, instituții precum judecătorii, închisori, poliție, jandarmerie sau armată sunt inexistente, deoarece nu sunt necesare. Aici nu se întâlnesc încălcători ai legii divine, precum hoți, mincinoși sau oameni care să se împotrivescă unii altora.

În contrast cu lumea materială, unde tentațiile și influențele negative sunt parte din experiența umană, Împărăția lui Dumnezeu este un loc unde aceste provocări nu există.

În Împărăția lui Dumnezeu, predomină odihna sufletului, pacea și armonia, care implică absența totală a conflictelor, fricii, a stărilor de neliniște și a depresiei. Acest lucru poate fi atribuit absenței suferinței, a incertitudinii și a pericolelor care, în lumea materială, sunt surse comune de frică, neliniște și depresie.

În această Împărăție, conceptul de conflict, fie că este vorba de unul intern sau extern, este inexistent. Acest lucru sugerează că toți locuitorii împărăției, de la cei mai mari până la cei mai mici, se bucură de o odihnă perfectă, unde dezacordurile, luptele pentru putere și violența sunt complet absente.

Este un loc unde, între locuitorii săi, armonia și coexistența pașnică sunt regula, fără a exista motive de discordie sau dispută. Locuitorii Împărăției lui Dumnezeu trăiesc într-un sentiment continuu de securitate și certitudine, liberi de griji și temeri.

Pacea existentă în Împărăția eternă nu este doar una externă, ci și una profundă și interioară. Este vorba de o stare de bine și de echilibru sufletesc, unde sentimentele de neliniște, regret sau suferință sufletească sunt absente.

Odihna a sufletului și pacea interioară sunt rezultatul direct al trăirii în standardul cerut de prezența lui Dumnezeu. Sentimentul de pace și armonie este în strânsă legătură cu relația armonioasă între locuitori și Dumnezeu.

Locuitorii din Împărăția lui Dumnezeu, trăiesc în bucurie neîntreruptă și o fericire care nu este influențată de circumstanțele externe. Fericirea și bucuria adevărată sunt independente de condițiile materiale sau de schimbările exterioare.

Bucuria descrisă în Împărăția lui Dumnezeu este una constantă și permanentă, diferită de bucuria efemeră și adesea fluctuantă pe care oamenii o experimentează în lumea materială. Această fericire reflectă o stare de mulțumire, odihnă și împlinire deplină.

În Împărăția lui Dumnezeu, fericirea nu depinde de circumstanțele externe, cum ar fi bogăția, statutul social, sănătatea sau alte condiții materiale. Acest tip de fericire este profund spiritual și în interiorul omului, bazat pe o relație profundă și împlinitoare cu Dumnezeu și pe o împărtășire a valorilor și principiilor etice divine.

Un principiu fundamental în înțelegerea Împărăției lui Dumnezeu este conceptul de desăvârșire. Atât locuitorii acestei Împărății, cât și toate elementele prezente în ea, sunt întruchipări ale perfecțiunii. Aceasta include nu doar ființele și lucrurile din Împărăție, ci și însuși Dumnezeu, Legea Sa și căile Sale care guvernează această țară eternă.

Această idee este susținută de versetul din Matei 5:48, care ne spune: "Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit." De asemenea, Psalmii 19:7 afirmă: "Legea Domnului este desăvârșită", și Psalmii 18:30 confirmă că "Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite."

În Împărăția lui Dumnezeu, totul se caracterizează prin perfecțiune. Prin urmare, în conformitate cu aceste învățături, omul păcătos, în starea sa naturală, imperfectă și păcătoasă, nu poate locui etern cu Dumnezeu în această Împărăție. Acest lucru evidențiază necesitatea desăvârșirii, conform cerințelor Împărăției eterne a lui Dumnezeu. Acest lucru este subliniat de cerința din Matei 5:48, "Fiți, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit."

Aceste caracteristici ale Împărăției lui Dumnezeu servesc nu doar ca o promisiune a ceea ce ar putea fi viața eternă, ci și ca un ideal pentru cum ar putea arăta o societate și o existență umană bazate pe principii cerești de pace și armonie.

Fiul Său a fost trimis pentru a plăti cu sângele Său curat prețul răscumpărării, așa cum este descris în Coloseni 1:13, "El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor."

Totodată, a fost ambasador al Împărăției cerești, cu misiunea de a aduce acest "**Teritoriu Sfânt**" în inimile noastre. El a venit din partea Tatălui ceresc pentru a aduce omenirii pierdute învățăturile și legile cerești care guvernează Împărăția cerească, având ca scop restaurarea și schimbarea vieții noastre în conformitate cu standardul divin.

Refacerea chipului Său în om

Conform standardului divin al Împărăției cerești, Scripturile ne dezvăluie un plan impresionant centrat pe transformarea caracterului nostru pentru a corespunde cu cel al celor ce se află în această Împărăție. Acest proces implică renașterea spirituală a omului păcătos și creșterea sa în învățăturile lui Hristos. Scopul este de a atinge standardele morale ale locuitorilor Împărăției cerești pentru a putea coexista etern cu aceștia.

Studiind cu atenție Sfânta Scriptură, putem observa că planul lui Dumnezeu nu s-a limitat doar la crearea unor ființe superioare îngerilor; El a intenționat să creeze o ființă conformă cu chipul și asemănarea Sa. Conform Genezei 1:26-27, Dumnezeu a spus: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră."

Această perspectivă este subliniată și în Romani 8:28-29: "Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său..."

Avem suflet, duh, ne-a înzestrat cu capacitatea de a gândi, de a raționa, de a crede, de a face hotărâri, de a admira, de a iubi și de a face alegeri. Acest lucru se datorează planului dumnezeiesc, conform căruia omul a fost proiectat să fie asemenea Lui.

Dumnezeu ne-a creat și ne-a înzestrat cu aceste capacități pentru a le întrebuința și este responsabilitatea noastră să le întrebuințăm, să lucrăm împreună cu El pentru a ajunge la statura Fiului Său.

Planul lui Dumnezeu nu se limitează la o mântuire ieftină, care constă doar în iertarea de păcate, ci prevede **restaurarea chipului lui Dumnezeu** în noi și aducerea noastră la înălțimea staturii lui Hristos așa cum spune Efeseni 4:11-13, "Și El a dat pe unii... proroci... păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților... până vom ajunge la starea de om mare, la înălțimea staturii lui Hristos."

Pentru a ne oferi posibilitatea de a învăța să trăim așa cum a trăit Domnul Isus și de a crește până la înălțimea staturii plinătății Lui, Dumnezeu trebuie să înceapă acest proces, să ne nască din nou spiritual așa cum este menționat în Scriptură, în Ioan 3:3, unde Domnul Isus afirmă: "Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu".

Renașterea spirituală, care simbolizează dobândirea cetățeniei în Împărăția lui Dumnezeu, reprezintă un moment vital în viața unui credincios, marcând începutul unei noi existențe. Acest lucru este explicat în 2 Corinteni 5:17-18, unde se spune că, prin Hristos, omul devine o făptură nouă, simbolizând o transformare profundă ce are originea în Dumnezeu.

Scriptura clarifică faptul că renașterea spirituală este o lucrare exclusiv divină. Această naștere din nou este chiar din Dumnezeu, conform cu Ioan 1:11, "A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."

Această naștere din nou se distinge prin faptul că nu este rezultatul originilor naturale sau al voinței umane — nu provine din moștenirea genetică, voința personală sau decizia altor persoane, ci direct din voința și acțiunea lui Dumnezeu.

Analogia dintre nașterea naturală și cea spirituală este semnificativă. La fel cum nașterea

naturală are la bază o sămânță umană pentru apariția vieții, în mod similar, nașterea spirituală necesită o sămânță dumnezeiască așa cum spune 1 Ioan 3:9, "Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, **pentru că sămânța Lui rămâne în el**; și nu poate păcătui, fiindcă **este născut din Dumnezeu.**"

Așa cum sămânța umană determină caracteristicile viitoarei ființe umane, tot așa "Sămânța lui Dumnezeu", din care trebuie să se nască omul, poartă "codul genetic" spiritual, din care se dezvoltă o nouă ființă spirituală ce conține caracteristicile lui Dumnezeu.

Dacă vom cunoaște ce conține această "Sămânță dumnezeiască", putem începe să înțelegem cum se manifestă viața nouă. La fel cum o sămânță biologică conține elementele fundamentale ale vieții din care provine, "Sămânța lui Dumnezeu" conține elementele necesare pentru dezvoltarea spirituală a omului nou.

În procesul nașterii unei ființe umane, embrionul conține toate celulele necesare pentru formarea întregului organism - inima, ochii, creierul - toate la o scară microscopică și perfect organizate. Prin analogie, putem observa că același lucru este valabil și pentru sămânța lui Dumnezeu, care conține toate componentele sau celulele primare ale Chipului lui Dumnezeu.

Primul capitol din Evanghelia după Ioan face o identificare profundă între Dumnezeu și Cuvântul Său, precizând că "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1:1). Această identificare este extinsă și la Fiul Său, descris ca fiind Cuvântul întrupat și în unitate cu Tatăl (Ioan 1:14; Ioan 10:30).

Dacă Dumnezeu și Fiul Său sunt înțeleși a fi Cuvântul, atunci sămânța spirituală din care trebuie să se nască omul, de asemenea, este Cuvântul. Acest concept este susținut de Luca 8:11, unde se afirmă că "Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu".

Dacă Domnul Isus, identificat ca Cuvântul, este născut din Dumnezeu și este numit în Scripturi ca fiind Întâiul Născut, la fel și noi, pentru a fi considerați frați spirituali ai lui Hristos, este necesar să ne naștem din aceeași "sămânță dumnezeiască", adică din Cuvântul care este Dumnezeu.

La fel cum sămânța umană conține celulele de bază necesare pentru dezvoltarea diverselor organe, dar aceste celule nu constituie încă organele complet formate și funcționale, așa și "Sămânța lui Dumnezeu" cuprinde elementele esențiale pentru dezvoltarea trăsăturilor spirituale, însă aceste trăsături nu sunt prezente în formă completă de la început.

La renașterea spirituală, nu se dobândesc automat trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu; este un proces de dezvoltare și maturizare spirituală, similar cu creșterea și dezvoltarea biologică a unui organism.

În stadiul embrionar al sămânței divine, nu întâlnim în mod direct trăsături precum dragostea, îndelunga răbdare sau bunătatea. În schimb, în ea găsim Cuvântul, care conține învățăturile și principiile lui Hristos, care, de-a lungul procesului spiritual de creștere și maturizare, vor dezvolta aceste trăsături în persoană, până ajunge la "statura plinătății lui Hristos".

Trăsăturile lui Hristos, se dezvoltă treptat, asemănător cu modul în care celulele dintr-o sămânță cresc și se maturizează pentru a forma un organism complet.

Sămânța lui Dumnezeu este baza pe care se formează caracteristicile divine într-o persoană, conducând la o maturizare spirituală ce reflectă natura și valorile lui Hristos. Sămânța lui

Dumnezeu conține informația genetică spirituală sau Legile Împărăției - în esență, învățăturile lui Hristos, fiecare dintre acestea reprezentând o parte a Chipului lui Dumnezeu, așa cum este ilustrat în 2 Corinteni 4:3.

Prin această sămânță divină, Dumnezeu își "rescrie" configurația genetică spirituală în inimile noastre, conform promisiunii din Evrei 10:16, plantând Legile Sale în inimile și mințile noastre. Astfel, prin primirea și înțelegerea Cuvântului lui Hristos, suntem transformați treptat în conformitate cu Chipul și natura divină.

La o analiză mai profundă, observăm că procesul spiritual de mântuire, de la nașterea din nou până la atingerea staturii de om mare în Hristos, reflectă aspecte similare cu etapele prin care trece un om de la nașterea naturală până la maturitate. Această paralelă subliniază profunzimea și complexitatea planului divin pentru creșterea și maturizarea noastră spirituală.

Un prunc, din punct de vedere al bagajului informațional, pornește de la zero. Își începe viața fără cunoștințe preexistente, absorbind și asimilând tot ce observă și experimentează din mediul său inconjurător. Această stare de neștiință inițială oferă un teren propice pentru creștere în care totul este nou și neexplorat.

Și la nașterea din nou spirituală este primordial ca totul să înceapă de la zero ca în cazul unui nou-născut, așa cum este subliniat în Scriptură, în 2 Corinteni 5:17. Aici se spune: "Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi."

El începe procesul de restaurare a chipului lui Hristos în om odată cu nașterea din nou, și are toată puterea necesară pentru a ne ridica la nivelul staturii lui Hristos, așa cum este scris în Filipeni 1:6, "Sunt încredințat că Acela care a început această bună lucrare în voi o va isprăvi..."

Planul divin, prevede ca fiecare om să devină un "frate" spiritual al Fiului lui Dumnezeu, împărtășind trăsături de caracter similare cu ale Lui. Dacă nu ne încadrăm în acest plan și ne trăim viața conform impulsurilor noastre pământești, doar consumându-ne zilele fără să avem această dorință de schimbare, înseamnă că nu am înțeles adevărata lucrare a lui Dumnezeu cu omul și ne vom limita doar la ceea ce Satan ne propune: o mântuire superficială, bazată pe iertarea păcatelor.

Mulți cred că acest standard este prea înalt pentru noi, însă acesta este proiectul lui Dumnezeu pentru om. Dumnezeu ne îndeamnă să ne ridicăm din rutina acestei lumi și să lucrăm la transformarea caracterului nostru, astfel încât să căpătăm chipul lui Hristos. Doar așa vom putea locui împreună cu El în veșnicie.

Lucrarea de desăvârșire a caracterului omului

Există câteva întrebări importante care pot părea ascunse unui observator neatent: De ce, când Dumnezeu l-a creat pe om, nu l-a pus imediat în prezența Sa, așa cum a făcut cu îngerii? De ce l-a pus într-un loc unde era constant expus atacului diavolului și a îngerilor căzuți?

De ce Dumnezeu a ales să-l exileze (arunce) pe Satan pe pământ și nu în altă parte? De ce a permis ca Satan să-l confrunte pe om? De ce omul, în starea sa inițială de inocență, a fost lăsat să

fie atât de vulnerabil la tentațiile diavolului, ajungând în situația dificilă în care se află astăzi miliarde de oameni?

Pentru a realiza planul Său cu ființele create de El, Dumnezeu a creat cerurile și pământul, așa cum este scris în Isaia 45:18: "Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu... a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit pentru a fi locuit." Dumnezeu a decis ca locuința omului să fie pe pământ, spre deosebire de îngeri, care au fost așezați în Cer.

Conform planului Său, Pământul, cu tot ce conține, îndeplinește toate condițiile necesare pentru a aduce ființa creată de El la desăvârșirea cerută de standardul locurilor cerești.

Scriptura afirmă în Deuteronom 32:4 că "**Lucrările Lui sunt desăvârșite**". Prin urmare, planul Său pentru om, care este inclus în "Lucrările Lui", este de asemenea desăvârșit și fără greșeli, pe care acum și-L duce la îndeplinire.

Omul, creat ca punct culminant al creației Sale, făcut după chipul și asemănarea Sa, a fost așezat în această lume vizibilă, în confruntare directă cu Satan. Această așezare nu a fost o eroare sau un eveniment neprevăzut, ci a făcut parte din lucrările Lui care sunt desăvârșite.

Aceste confruntări cu Satan sunt permise pentru a-l ajuta pe om să învețe să respingă și să învingă răul, așa cum spune în Romani 12:21: "Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine."

Dumnezeu a creat acest univers vizibil cu scopul specific de a ridica umanitatea la un nivel spiritual comparabil cu cel al Fiului Său. Scopul divin este ca Dumnezeu împreună cu Fiul Său să trăiască în comuniune cu ființele create de El, caracterizate prin trăsături de caracter asemănătoare cu ale Sale.

Această viziune remarcabilă este evidențiată în textul biblic din Romani 8:28-29: "Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât... să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel Întâi Născut dintre mai mulți frați."

În viața umană, dacă luăm un exemplu precum muzica, observăm că nimeni nu se naște desăvârșit; desăvârșirea se obține printr-o muncă asiduă, perseverență și prin urmarea celor care ne învață. Ca exemplu, putem privi la parcursul unui pianist, care ajunge la desăvârșire în arta sa prin practică intensă.

În niciun domeniu practic nu se poate atinge desăvârșirea doar prin studiu teoretic, fără practică. La fel nu se poate atinge desăvârșirea cerută de statutul de fiu al lui Dumnezeu doar printr-o credință mentală, pasivă, pe care Scriptura o compară în Iacov 2:19, 20 cu credința demonilor (Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei să înțelegi, om nesocotit, că credință fără fapte este zadarnică?).

Nu poți ajunge un pianist desăvârșit doar prin studiul teoretic al partiturilor, fără să dedici mult timp practicii și fără să-ți imiți profesorul. În mod similar, credința că putem fi ca El devine desăvârșită doar prin practică, prin faptele credinței, așa cum afirmă Iacov 2:22: "Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită."

În lucrurile duhovnicești, ca să-ți desăvârșești caracterul, ca să ajungi desăvârșit cum și Tatăl ceresc este desăvârșit, este primordial să crezi că acest lucru este posibil. Apoi, trebuie să te dedici muncii și să cauți să-L urmezi pe Învățător în toate aspectele și să-ți dedici timpul trăind practic conform învățăturilor Sale, în cele mai mici detalii.

Asemenea unui pianist care muncește ore în șir zilnic pentru a atinge desăvârșirea, și noi trebuie să fim perseverenți în eforturile noastre. Desăvârșirea caracterului nostru se realizează

tot prin efort, nu este un dar înnăscut sau ceva ce ne este acordat automat după moarte.

Pentru a ajunge la statura lui Hristos, este necesară o muncă asiduă de ucenic, care Îl urmează pe Învățător. Doar așa se poate atinge nivelul de perfecțiune cerut de standardul Împărăției lui Dumnezeu.

Desăvârșirea pe care El o cere nu se măsoară în abilități artistice sau supranaturale, ci desăvârșirea în îndelungă răbdare, bunătate, blândețe, dragoste... Aceste calități se dobândesc doar urmând învățăturile Lui și exemplul Lui.

Desăvârșirea caracterului nostru nu se obține prin cumpărarea indulgențelor, prin oferirea de pomeni sau simpla credință în sacrificiul de pe cruce, ci necesită efort conștient și o luptă activă împotriva ispitelor. Aceste ispite sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a ne ajuta să atingem statura lui Hristos.

În acest proces de transformare nu suntem singuri. Dumnezeu, în credințioșia Sa, nu ne va lăsa să fim încercați dincolo de capacitățile noastre. Așa cum afirmă 1 Corinteni 10:13, "Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda."

Aceasta ne oferă speranța și asigurarea că, indiferent de provocări, Dumnezeu este alături de noi, oferindu-ne sprijinul și resursele necesare pentru a depăși obstacolele și pentru a ne apropia tot mai mult de caracterul lui Hristos.

Desăvârșirea caracterului nostru nu se realizează doar prin credința în jertfa de la cruce și prin iertarea păcatelor, ci și prin efortul și lupta reală în fața confruntărilor permise de Dumnezeu pentru creșterea noastră spirituală.

Prin trimiterea Fiului Său, Dumnezeu a făcut posibil acest proces de transformare. Domnul Isus nu numai că ne-a obținut iertarea păcatelor prin sacrificiul Său, dar ne-a și arătat cum trebuie să trăim. Prin învățăturile, viața și exemplul Său, Domnul Isus ne-a descris caracteristicile și comportamentul pe care ar trebui să le urmăm pentru a deveni asemenea Lui.

Este un proces continuu, în care suntem îndemnați să ne modelăm viața, gândurile și acțiunile după caracterul lui Hristos, să creștem în dreptate, iubire, răbdare, smerenie și în toate celelalte calități care reflectă caracterul Său.

Aceste calități trebuie dobândite prin lucrarea lui Dumnezeu la care trebuie să participe și omul. În această călătorie spirituală, pe lângă eforturile noastre de a urma Cuvântul, beneficiem de "școala lui Hristos", care ne furnizează manualul esențial de pregătire - Biblia. Acest manual, care este Cuvântul Scripturii, este completat de îndrumarea Duhului Sfânt, care ne călăuzește și ne îndeamnă pe cale.

De asemenea, Biserica joacă un rol esențial, văzută ca Trupul lui Hristos sau ca un atelier spiritual, unde ne unim în comuniune pentru creștere spirituală. Acesta este un drum spre maturizare și desăvârșire spirituală, un drum care ne apropie de adevăratul nostru scop și destin.

Atrași de frumusețea inimii Lui

Într-o campanie electorală pentru alegerea unui candidat, cei care-l promovează îl prezintă în ipostaze cât mai atrăgătoare pentru a convinge electoratul să-l susțină. Aceasta se realizează prin diverse mijloace, cum ar fi panouri publicitare, reclame la radio sau la televizor. Candidatul își structurează discursurile cu oferte convingătoare, menite să atragă cât mai mulți susținători.

Această abordare se bazează pe faptul că am fost creați cu capacitatea de discernământ și de a face alegeri. Când ceva sau cineva ne impresionează profund, se naște în noi dorința de a acționa, de a lua decizii.

În campaniile electorale, niciun candidat nu va apela la amenințări pentru a câștiga voturi, deoarece acest lucru nu va genera apreciere și susținere. Dacă electoratul este atras de ofertele unui candidat convingător și crede în sinceritatea promisiunilor sale, va reacționa pozitiv, apreciindu-l și alegându-l în detrimentul altor candidați.

Mai mult, dacă un candidat, pe lângă ofertele sale, demonstrează și un model de viață admirabil, chiar fără a îndemna pe alții să-i copieze modul de viață, vor exista persoane care, din admirație, vor dori să-i urmeze exemplul. Această influență este adesea mai convingătoare decât promisiunile din campania electorală.

Suntem înzestrați cu capacitatea de a admira, iar când această admirație devine profundă, se naște dorința în noi de a ne asemăna cu acea persoană. Acest fenomen este frecvent observat la tineri, care adesea își exprimă dorința de a imita vedete din muzică sau film, preluând felul lor de a se îmbrăca și chiar moduri de vorbire similare cu ale idolilor lor.

În ceea ce privește mântuirea sufletului, procesul este similar. Dumnezeu își trimite mesagerii pentru a ne dezvălui atât splendoarea Împărăției eterne, cât și frumusețea caracterului Domnului, precum și modul Său de viață cu scopul de a ne a trezi admirația noastră față de El.

Diferența majoră este că, spre deosebire de un candidat obișnuit care oferă avantaje fără a cere urmarea modului său de viață, Domnul Isus, pe lângă promisiunea Raiului ceresc, ne cere să ne asemănăm cu El, să umblăm pe căile Sale și să trăim o viață asemănătoare cu a Lui. Doar așa vom putea fi primiți să locuim împreună cu El în eternitate.

El ne cheamă nu doar să-L apreciem pentru ceea ce face pentru noi, ci să fim ca El, să-L urmăm, evidențiindu-și frumusețea caracterului desăvârșit, așa cum spune Ioan 12:32, "După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii."

Dumnezeu nu vrea să-l admirăm doar pentru promisiunea unei Împărății veșnice sau pentru salvarea de la iad. Deși aceste aspecte sunt importante, ele nu pot declanșa o dragoste profundă și dorința de a-L urma pentru a fi ca El.

El ne dezvăluie căile Sale drepte și frumusețea Sa strălucitoare, astfel încât să fim captivați, plini de admirație și iubire, așa cum este descris în Psalmi 50:1-2: "Dumnezeu, Domnul, vorbește și cheamă pământul de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, care este întruparea

frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu."

Numai atunci când suntem atrași de frumusețea caracterului Său și a căilor Sale putem să-L iubim cu adevărat din toată inima și cu tot cugetul. Acesta este singurul lucru care ne determină să umblăm și să dobândim acea frumusețe pe care o posedă El.

În dragostea Sa pentru creația Sa cea mai prețioasă, Dumnezeu i-a pus pe trimișii Săi să ne vorbească despre Domnul Isus, arătându-ne trăsăturile de caracter ale inimii Sale. Ucenicii Săi sunt trimiși să ne dezvăluie frumusețea inimii Sale ca să fim atrași de El prin această frumusețe desăvârșită.

Credem că este destul de clar că nimeni nu poate fi atras de frumusețea Domnului fără să fi auzit despre El și fără să ajungă să-i cunoască trăsăturile inimii și căile Sale.

După cum spune Scriptura: "Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?" (Romani 10:14). De asemenea, este scris: "Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl" (Ioan 6:44).

Dacă suntem atrași de perfecțiunea caracterului Său, Îl vom admira și Îl vom iubi din toată inima, și atunci se va trezi în noi dorința de a avea aceleași trăsături de caracter (Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea. Cântarea Cântărilor 8:4).

Acesta este procesul prin care iubirea adevărată și dorința de a-L urma se naște în inima noastră. Dacă am fost îndemnați să ne pocăim doar pentru a evita iadul și pentru a ne bucura de străzile de aur ale Raiului, fără a ni se dezvălui frumusețea inimii Domnului și a căilor Sale, și fără a fi informați că scopul Său este să dobândim trăsăturile Sale de caracter și să umblăm pe căile Lui, atunci mesajul transmis este o evanghelie falsă și incompletă.

Aceia care ne-au adus acest mesaj nu au fost trimiși de Dumnezeu. Dacă am acceptat o astfel de evanghelie, am fost înșelați de Satan. Este esențial să recunoaștem cu sinceritate ce evanghelie ne-a fost prezentată.

Ne-au fost transmise învățături care subliniază doar consecințele nepocăinței, precum iadul veșnic? Am fost îndrumați să-L apreciem și să-I fim recunoscători doar pentru că ne oferă Raiul ceresc și pentru sacrificiul Său de pe cruce?

Au fost prezentate oare, pe lângă Raiul ceresc, și frumusețea inimii Domnului, atrăgându-ne atenția asupra trăsăturilor de caracter și a căilor Sale? Ne-a trezit acest mesaj iubirea și dorința de a îmbrățișa trăsăturile frumoase ale Domnului?

Dumnezeu își va dezvălui înaintea noastră toată frumusețea inimii Sale, așa cum a făcut cu Moise (El va face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Lui. Exod 33:17). Aceasta este o invitație pentru a aprecia trăsăturile inimii Lui și pentru a trezi în noi iubirea.

Împăratul David, plin de pasiune, și-a exprimat dorința fierbinte de a locui toată viața sa în casa Domnului, pentru a contempla frumusețea Lui, așa cum spune Psalmul 27:4, "Un lucru cer de la Domnul, pe care-l doresc fierbinte: să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, pentru a privi frumusețea Domnului."

Dacă ne apropiem de Dumnezeu de frica iadului, înseamnă că nu am fost luminați de

strălucirea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, așa cum spune Scriptura în 2 Corinteni 4:3-4: "Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu."

Poruncile Sale ar trebui să ne fie o sursă de desfătare, deoarece ele Îl reprezintă pe El însuși. Așa cum se spune în Psalmi 119:47, "Mă desfăt în poruncile Tale, căci le iubesc".

Fiecare învățătură sau poruncă a Fiului Său dezvăluie o trăsătură a caracterului Lui, oglindind frumusețea Sa desăvârșită. Când privim la căile și poruncile Sale, în realitate admirăm frumusețea lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

*Fiecare poruncă
are ascunsă în ea
o trăsătură a
Lui!*

De aceea, Domnul Isus afirmă: "Cine Mă iubește, păzește poruncile Mele..." (Ioan 14:15). Aceasta înseamnă că cine Mă iubește pe Mine, iubește și poruncile Mele și își găsește plăcerea în ele, pentru că poruncile Mele exprimă caracterul Meu, arătând cine sunt Eu.

Nimeni nu va putea să-L admire și să-L iubească din toată inima de frica pedepsei cu iadul cel veșnic. Adevărata admirație și iubirea se nasc doar atunci când suntem atrași de strălucirea Domnului, de lumina Cuvântului Său. Aceasta este calea prin care se naște dorința arzătoare de a fi ca El, atingând astfel scopul pentru care am fost creați: de a fi asemenea Domnului Isus.

Când suntem atrași profund de frumusețea inimii Domnului, suntem motivați puternic să-L urmăm și să ne dorim să avem o inimă asemănătoare cu a Sa.

Admirația și atracția față de frumusețea învățăturilor și trăsăturilor Domnului Isus sunt punctul de început pentru a ne dori să le avem și noi. Aceasta este esența adevăratei transformări, începând cu atracția inimii noastre față de trăsăturile Lui de caracter.

Dacă nu am pornit de la această atracție și admirație profundă, dacă nu suntem captivați de frumusețea inimii Lui, dacă poruncile și căile Lui nu sunt pentru noi o sursă de bucurie, dacă L-am apreciat doar pentru promisiunile Sale, atunci transformarea noastră spirituală nu a început în realitate, așa cum spune Ioan 6:44, "Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl."

Adevărata transformare spirituală începe cu admirația și atracția profundă față de frumusețea inimii Domnului, care se manifestă prin bucuria de a urma poruncile și căile Sale și printr-o afecțiune care trece peste promisiunile materiale sau temporare.

Frumusețea Domnului Isus

Modul nostru de a cunoaște oamenii se bazează pe două abordări fundamentale: prima este legată de aspectul lor fizic, iar cea de-a doua se concentrează pe caracter și moralitate. În ceea ce privește percepția fizică, evaluăm oamenii pe baza caracteristicilor lor observabile. În schimb, când vine vorba de caracter, ne bazăm pe acțiunile și deciziile lor.

De exemplu, o persoană care optează să urmeze principiile etice și morale puternice poate fi considerată ca având un caracter înalt. Pe de altă parte, cineva care manifestă comportamente negative sau dăunătoare poate fi văzut ca având un caracter inadecvat.

Când vine vorba despre Dumnezeu, avem o singură perspectivă. Dumnezeu nu poate fi cunoscut prin caracteristici fizice sau observabile, deoarece omul nu are la îndemână o formă fizică pe care să o poată percepe direct. Pentru a cunoaște pe Dumnezeu, este esențial să identificăm Căile Sale, felul Său de a fi, precum și însușirile sau trăsăturile Sale, așa cum sunt ele descrise în Sfânta Scriptură.

Conform planului divin stabilit înaintea apariției omului, era prevăzut ca Fiul lui Dumnezeu să vină pe pământ pentru a aduce omenirii pierdute învățăturile și legile cerești care guvernează Împărăția cerească. Scopul Său era să ne arate frumusețea trăsăturilor de caracter și căile perfecte ale locuitorilor ei, conform cuvintelor din Psalmul 25:8 - "Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea" și din Psalmul 18:30 - "Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite".

Prin desăvârșita Sa frumusețe, El ne-a atras spre Sine, trezind în noi dorința de a aprecia și iubi caracterul Său, cu scopul de a deveni asemenea Lui. Această idee este exprimată în Ioan 12:32, unde Domnul Isus afirmă: "După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii", referindu-se la atracția profundă a caracterului Său, nu la cea fizică.

Caracterul Domnului Isus, așa cum este descris în Sfânta Scriptură, reflectă fidel trăsăturile Tatălui ceresc. În Coloseni 1:15, ni se arată că El este "chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea." Aceasta arată că trăsăturile Sale oglindesc pe cele ale lui Tatălui și viceversa.

Trăsăturile inimii lui Domnului ne sunt descoperite în diverse pasaje biblice. Exod 34:6 ne dezvăluie că Dumnezeu este **plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincios**. Psalmi 145:8 evidențiază **răbdarea Lui îndelungată**, iar Deuteronom 32:4 accentuează că este credincios și fără nedreptate, drept și curat, subliniind astfel natura dreaptă și imaculată a lui Dumnezeu.

În plus, o altă trăsătură esențială a Domnului Isus, care este menționată în Matei 11:29, este blândețea și smerenia. Aici, Domnul Isus însuși spune: "Învățați de la Mine, căci Eu Sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre." Acest mesaj nu numai că ne încurajează să urmăm exemplul Său, dar ne asigură și că adoptând blândețea și smerenia, putem atinge odihnă și pace interioară.

De asemenea, se poate observa că Domnul Isus a exemplificat o stare profundă de odihnă sufletească și pace interioară în timpul vieții Sale pe pământ. Aceste calități sunt vizibile la o examinare atentă a vieții Sale, reflectând cum trăirea în aceste virtuți poate conduce la o stare profundă de liniște și armonie interioară.

O altă trăsătură care definește pe Dumnezeu este sfințenia Sa, așa cum ni se cere și nouă să fim în 1 Petru 1:16: "Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt". Apoi mai este descris de Evrei 7:1, 2, inițial ca **"Domn al neprihănirii, apoi ca Domn al păcii"**.

Scriptura, în 1 Ioan 4:16, adaugă o dimensiune profundă la înțelegerea naturii lui Dumnezeu, afirmând că 'Dumnezeu este dragoste'. Această declarație nu doar că definește esența lui Dumnezeu, dar subliniază și faptul că dragostea constituie fundamentul care îmbogățește și unifică toate celelalte trăsături divine. În contextul divin, dragostea nu este percepută doar ca un sentiment, ci ca o forță profundă și transformatoare, care stă la baza tuturor acțiunilor și a întregului caracter al lui Dumnezeu.

Pentru a dobândi chipul Domnului Isus, care este rodul lucrării Duhului Sfânt cu omul, trebuie să ne îndreptăm atenția spre anumite trăsături care au caracterizat strict viața Sa trăită pe pământ în relația cu Tatăl ceresc. Acestea ne sunt esențiale pentru creșterea spirituală și transformare.

Aceste calități fundamentale precum renunțarea la sine, supunerea și evlavie au marcat viața Domnului Isus pe pământ și sunt accesibile fiecăruia dintre noi. Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacitatea de a le exercita și le recunoaștem adesea în viața noastră. Integrarea lor activă în viața noastră este vitală pentru transformarea spirituală și pentru a ajunge la statura Fiului Său.

Domnul Isus a manifestat un respect profund și sacru față de Dumnezeu, cunoscut drept "frica de Domnul", care se referă la un adânc respect și venerație, subliniat în Scriptură.

În relația Sa cu Tatăl, Domnul Isus a fost exemplul suprem de devotament, lepădare de sine și smerenie. El a fost un rob ascultător, demonstrând o supunere totală față de voința Tatălui și o dragoste necondiționată față de El. Este vital să cunoaștem aceste trăsături ale inimii Domnului Isus pentru a le însuși și a ajunge la înălțimea staturii lui Hristos, așa cum este subliniat în Coloseni 2:2: "Să cunoască... pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei."

Adevăratul Isus, așa cum este El descris în Sfânta Scriptură, a urmat o cale desăvârșită, o cale îngustă pe care ne cheamă și pe noi să o urmăm, așa cum spune Matei 16:24, "Dacă voințe ceva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze."

Pe parcursul întregii Sale vieți pământești, Domnul Isus nu s-a condus după firea omenească, chemându-ne și pe noi să renunțăm la natura pământească și să urmăm calea Sa.

Adevăratul Isus a trăit la cel mai înalt nivel de integritate spirituală și morală. El a trăit în conformitate cu voința și legile divine, urmând cu strictețe principiile morale și spirituale stabilite de Dumnezeu.

Adevăratul Isus Hristos, așa cum este El prezentat în Scripturi, este un model suprem de viață, caracter și devotament. Suntem chemați să-L urmăm, să ne modelăm viețile noastre după exemplul Său și să urmăm calea pe care a mers El, o cale care duce spre viața eternă.

Trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus!

Mulți dintre noi am fost învățați să admirăm tot ceea ce a realizat Domnul Isus și felul Său de a fi. Totuși, în același timp, am fost adesea induși în eroare să credem că trăsăturile Sale, respectiv neprihănirea, îndelunga răbdare, blândețea, bunătatea și dragostea sunt inaccesibile pentru noi.

Este o concepție răspândită că Domnul Isus a trăit la un nivel divin, care este de neatins pentru oameni, și că, din această cauză, ne este permis să rămânem în slăbiciunile umane. Această viziune conduce la o acceptare pasivă a imperfecțiunilor umane, ignorându-se nevoia de creștere și transformare spirituală.

Adesea, atunci când se discută despre viața Domnului Isus, se pune un accent deosebit pe minunile pe care le-a săvârșit, lucruri ce par inaccesibile omului obișnuit. Există o tentație, întărită de înșelăciunile lui Satan și ale slujitorilor săi, de a crede că a trăi conform exemplului Domnului Isus este imposibil pentru noi.

Deși sunt mulți care Îl apreciază pe Domnul Isus pentru minunile sale, puțini sunt cei interesați să cunoască și să trăiască conform felului în care El a trăit în relația cu Tatăl Său.

Aceasta se datorează înșelăciunii lui Satan, care ne-a făcut să credem că este imposibil să trăim așa cum a trăit Domnul Isus, și, prin urmare, lepădarea de sine, smerenia, evlavlia și alte trăsături de caracter ale Sale sunt azi ignorate și disprețuite de majoritatea oamenilor.

Cu toate acestea, Scriptura ne îndeamnă clar să urmăm modelul de viață al Domnului Isus. Așa cum spune 1 Ioan 2:6, "Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el, cum a trăit Isus." Aceasta este o chemare la acțiune, subliniind că, deși nu putem realiza minunile fizice ale lui Hristos, putem aspira să trăim asemenea Lui.

Domnul Isus nu ne cere să efectuăm minuni precum înmulțirea pâinilor sau mersul pe apă. În schimb, El ne îndeamnă să urmăm calea lepădării de sine și a smereniei, trăind astfel cum a trăit El în activitățile sale zilnice - o abordare accesibilă și practicabilă pentru orice persoană. Acesta este un apel la un mod de viață pe care îl poate adopta oricine, indiferent de condițiile sau contextul personal.

În demersul nostru de a ne alinia după modelul lui Hristos, pășim cu cunoștințe inițiale zero într-o "fabrică" spirituală unde standardul cerut este perfecțiunea divină. În acest loc, toate componentele - începând cu Hristos ca model, apoi uneltele utilizate în "producție", procesul tehnologic și până la Cel ce dirijează întregul proces de fabricație - se află într-o stare de desăvârșire.

În acest cadru spiritual profund, Hristos se află în centrul procesului nostru de transformare, El fiind modelul perfect după care suntem modelați. Noi, în calitate de nou născuți spiritual suntem continuu prelucrați și formați pentru a atinge standardul de perfecțiune al prototipului, stabilit de Dumnezeu.

Acest proces este de origine divină, unde fiecare componentă și etapă sunt meticolos

aliniate cu idealul absolut de perfecțiune. Acesta este drumul pe care suntem chemați să îl urmăm, fiind singura cale care ne conduce spre asemănarea cu Hristos în toate aspectele vieții noastre.

Pentru a înțelege mai bine la ce suntem chemați, vom lua un exemplu practic din viața de zi cu zi. Pentru a atinge performanța într-un domeniu specific, cum ar fi chirurgia cardiacă computerizată, medicul rezident trebuie să înceapă cu renunțarea la propriile păreri despre cum s-ar putea efectua o intervenție pe inimă.

Este fundamental să se supună și să asculte de un medic experimentat în acest tip de chirurgie. În plus față de **ascultare și supunere**, este esențial să urmeze toate indicațiile specialistului.

Relația dintre el și chirurg ar trebui să fie așezată pe respect și încredere reciprocă, similară cu legătura dintre un ucenic și învățătorul său, unde **ucenicul se dedică în totalitate învățăturilor mentorului său**.

Această relație mai poate fi văzută ca fiind comparabilă cu cea dintre un servitor extrem de devotat și stăpânul său, unde supunerea implică o dedicare totală și o supunere a voinței personale la indicațiile specialistului. Aceasta înseamnă să **urmăm cu fidelitate instrucțiunile specialistului**, chiar dacă acestea contravin propriilor noastre opinii.

Pe măsură ce progresăm și ne apropiem de momentul culminant, când suntem invitați să participăm la operație alături de chirurg, este imperios necesar să **urmăm cu strictețe toate instrucțiunile**. Orice abatere, chiar și minoră, poate avea consecințe grave, punând în pericol viața pacientului. Prin urmare, acuratețea și atenția la detalii sunt de o importanță maximă în finalul acestui proces.

Tot așa în procesul nostru de transformare, Domnul Isus poate fi considerat ca un ghid perfect care cunoaște detaliat fiecare etapă a acestui proces. Ca întâi mergător, și exemplu suprem, în relația Sa profundă cu Tatăl ceresc, El a parcurs personal aceste etape și ne-a lăsat un model de urmat pentru a ne asemăna cu El.

Precum în domeniul complex al chirurgiei cardiace computerizate, unde este nevoie de abandonarea unor cunoștințe vechi pentru a îmbrățișa noi tehnologii, în procesul divin de transformare spirituală, **un nou început cere renunțarea la ideile personale**. În această "uzină" divină, pentru a ne desăvârși caracterul, Hristos ne cheamă să urmăm exemplul Său, manifestând o smerenie profundă față de Dumnezeu.

Aceasta înseamnă o supunere totală și o ascultare sinceră. Suntem invitați să devenim "**robi ai ascultării**" adică să ne supunem voința, urmând modelul lui Isus Hristos, care a arătat această supunere totală în viața Sa. În subordonarea Sa față de Tatăl, Domnul Isus a fost exemplul perfect al lepădării de sine, smereniei și devotamentului, fiind un servitor ascultător și iubitor cu toată inima Sa.

Trăsăturile lui Hristos, precum renunțarea la sine, smerenia și evlavia, pot părea în contradicție cu valorile promovate de societatea modernă, care adesea glorifică egoismul,

mândria și succesul individual.

Este esențial să înțelegem că doar prin adoptarea acestor trăsături umile, vom progresa în creșterea noastră spirituală până la atingerea staturii lui Hristos. Această chemare este consolidată de promisiunea că supunerea ne va ghida spre asemănarea cu Hristos, după cum spune Psalmul 25:9: "El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa."

Pentru a înțelege chemarea noastră spirituală, vom analiza cu atenție aceste trăsături care, deși respinse de societate, au caracterizat viața lui Isus Hristos. În acest proces de transformare spirituală, primul pas este lepădarea de sine. Această etapă constituie punctul de început fundamental, marcând o despărțire de trecutul întunecat, pentru a urma o cale ghidată de Domnul Isus.

Lepădarea de sine

Lepădarea de sine sau "renunțarea la sine" este un concept spiritual profund, definit de dicționar ca "renunțarea la părerile și ideile personale".

Renunțarea la propria experiență poate fi comparată cu a cere ajutorul unui expert într-un domeniu nou pentru noi. Pentru a învăța și a deveni asemenea expertului, este de bază să lăsăm deoparte gândirea noastră inițială și să acceptăm abordările și învățăturile acestuia.

Un exemplu concret a fost menționat anterior în contextul chirurgiei cardiace computerizate, un domeniu despre care mulți dintre noi nu avem cunoștințe prealabile. În această situație, este esențial să ne bazăm pe îndrumările și expertiza unui profesionist care înțelege în profunzime acest proces chirurgical.

Trebuie să renunțăm la cunoștințele noastre pentru că este obligatoriu să ne însușim aceste lucruri cu totul noi, care ne sunt strict necesare în practicarea chirurgiei cardiace.

În contextul nostru spiritual, renunțarea la sinele nostru, implică abandonarea ideilor și concepțiilor proprii în favoarea standardului divin. Similar, suntem chemați să renunțăm la propriile noastre părerii și idei pentru a ne însuși îndrumările Celui care ne ghidează și modelează parcursul spiritual, recunoscând că El are planul perfect pentru modelarea noastră.

Pentru a învăța renunțarea la sine, Domnul Isus ne servește drept exemplul suprem. Domnul Isus a exemplificat în mod exemplar renunțarea la Sine în relația Sa cu Tatăl ceresc.

El a arătat că nu poate face nimic de la Sine și că toate acțiunile Sale sunt în conformitate cu voia Tatălui care acționează desăvârșit în tot ce face. Aceasta este clar exprimată în Ioan 5:19, unde Domnul Isus spune: "Adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai."

Această renunțare la propriile idei este exemplificată în mod profund în Filipeni 2:6-8 "El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob."

Această trăsătură, care arată natura Sa, iradiază o lumină de o frumusețe desăvârșită. Ea stă

ca un far luminos, inspirând pe oricine o observă și ne oferă un model ideal de urmat în propria noastră călătorie spirituală. Domnul Isus, deși era Fiul lui Dumnezeu, nu a trăit după ideile proprii, ci și-a aliniat în totalitate voința cu cea a lui Dumnezeu.

Pentru că "**Modelul**" după care trebuie să ne transformăm este perfect și depășește înțelegerea umană, devine obligatoriu să adoptăm această atitudine de renunțare la sinele nostru. Acest lucru înseamnă să ne abandonăm părerile și planurile personale, urmând cu devotament și loialitate îndrumările Celui care este perfect. Prin aceasta, recunoaștem că înțelepciunea Sa este desăvârșită și planul Lui sunt superioare oricărui raționament uman.

Suntem chemați să trăim așa cum a trăit El, renunțând la noi înșine, așa cum a renunțat El. Lepădarea de sine este punctul de plecare al vieții noi la care am fost chemați, fiind prima condiție pe care Domnul Isus o cere celor care doresc să înceapă această viață nouă. Domnul Isus ne-a oferit un exemplu perfect de "**lepădare de sine**" față de voia Tatălui, un principiu de bază în "**uzina**" lui Dumnezeu, cerându-ne să urmăm același drum în procesul de desăvârșire.

Domnul Isus, modelul nostru, ne-a demonstrat prin exemplul Său personal că un nou început nu este posibil fără lepădarea de sine, cerându-ne să urmăm exemplul Său, să renunțăm la sinele nostru, așa cum El însuși a făcut-o.

Așa cum ne învață versetul din Luca 9:23: "Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze", renunțarea la sine este primul pas pentru a deveni ca Hristos. Lepădarea de sine este esențială și funcționează ca o cheie care ne deschide calea către o transformare completă în Hristos, permițându-ne să adoptăm toate valorile și principiile Sale care sunt perfecte.

Dacă îl admirăm profund pe Domnul Isus pentru modul în care a trăit, ne vom însuși și noi lepădarea de sine și ne vom dori să o practicăm exact așa cum a făcut-o El. Această admirație și dorință de a urma exemplul Său ne va ghida în adoptarea acestei trăsături esențiale în acest proces.

Observăm că, în lumea de azi, renunțarea la propriile opinii și la ceea ce am învățat anterior este adesea privită cu dispreț sau este ignorată. Acest fapt ne aduce în fața unei întrebări esențiale: Suntem cu adevărat conștienți de importanța lepădării de sine în acest proces de transformare după chipul lui Hristos?

Dorim cu adevărat să trăim în aceeași lepădare de sine pe care El a exemplificat-o? Este important să ne evaluăm pe noi înșine: Avem cu adevărat dorința, în relația noastră cu Dumnezeu, de a ne lepăda de noi înșine și de a renunța la valorile noastre umane limitate?

Suntem cu adevărat pregătiți să ne dedicăm complet învățăturilor lui Hristos? Suntem deschiși să ne lăsăm transformați integral în ființe noi? Această transformare radicală este descrisă în 2 Corinteni 5:17, care afirmă: "Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi."

"**Lepădarea de sine**" reprezintă un pilon central în planul divin de mântuire și este esențială pentru transformarea noastră în conformitate cu chipul lui Hristos. A urma exemplul de

"lepădare de sine" al Domnului Isus este o provocare, dar și un pas esențial în creșterea noastră spirituală și în conformarea cu caracterul lui Hristos.

Fără să trăim cu lepădare de sine, față de instrucțiunile lui Dumnezeu, care sunt perfecte, fără să renunțăm la părerile proprii, procesul de reînnoire nu poate avea loc.

Smerenia

Smerenia, definită de dicționar ca o atitudine de umilință, **supunere** și respect, este o altă trăsătură centrală în caracterul Domnului Isus, strălucind cu o frumusețe aparte, așa cum găsim scris în Matei 11:29, "Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre." Aceasta nu este doar o calitate admirabilă, ci și un model obligatoriu de preluat pentru procesul nostru de transformare spirituală.

Atunci când ne confruntăm cu sarcina dificilă de a asambla un echipament complex, fără a avea cunoștințe prealabile, suntem nevoiți să **urmăm cu supunere** instrucțiunile unui expert, care ne furnizează instrucțiuni detaliate pentru fiecare etapă a procesului de asamblare. Cu toții înțelegem că este esențial să respectăm cu exactitate aceste instrucțiuni pentru a asigura asamblarea corectă a echipamentului.

Urmarea în supunere a pașilor specificați de expert asigură că fiecare componentă este montată corect și în ordinea corectă. Orice abatere de la aceste instrucțiuni poate duce la erori în asamblare, care pot fi dificil de detectat și de corectat ulterior. Acest lucru poate compromite nu doar finalizarea cu succes a asamblării, dar și funcționarea corectă și siguranța echipamentului.

Această analogie cu asamblarea unui echipament complex ne ajută să înțelegem procesul de creștere și transformare spirituală. În context spiritual, Hristos este perceput ca fiind cel mai complex "echipament", în sensul că reprezintă modelul suprem și complexitatea desăvârșită a divinului, pe care suntem chemați să-l cunoaștem în toate aspectele sale.

Versetul din Coloseni 2:1 vorbește despre profunzimea tainei lui Dumnezeu, reprezentată prin Hristos, în care "sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei". Această idee accentuează că întreaga înțelepciune și cunoaștere spirituală se găsesc în Hristos, și prin urmare, o cunoaștere profundă a Lui este esențială pentru creșterea spirituală.

Așa cum un echipament complex pentru a fi asamblat corect necesită instrucțiuni detaliate și o supunere față de expert, la fel și construirea chipului lui Hristos necesită o supunere profundă și o urmare a îndrumărilor Sale pentru a înțelege pe deplin taina și înțelepciunea ascunsă în El.

Supunerea joacă un rol esențial în acest proces. Așa cum un tehnician urmează cu atenție instrucțiunile pentru a asambla corect un echipament, la fel și credincioșii sunt îndemnați să urmeze cu supunere îndrumările și învățăturile lui Hristos. Aceasta nu este doar o supunere oarbă, ci o recunoaștere conștientă și deliberată a autorității și înțelepciunii lui Hristos, care ghidează și modelează parcursul nostru spiritual.

Procesul de creștere și transformare în Hristos presupune o călătorie continuă de aprofundare a cunoașterii și înțelepciunii divine, în care supunerea și urmarea îndrumărilor

spirituale joacă un rol central. Aceasta este o chemare dificilă, care cere o recunoaștere sinceră a limitărilor noastre.

Pentru a învăța supunerea, Domnul Isus ne servește drept exemplul suprem. El a manifestat o umilință profundă și o supunere exemplară în relația Sa cu Tatăl, lucru ilustrat în Fapte 8:33: "În smerenia Lui, judecata I-a fost luată." Acest lucru evidențiază faptul că toate acțiunile și judecățile Domnului Isus nu au fost motivate de ideile Sale personale, ci de o ascultare completă și o aliniere neclintită la voia lui Dumnezeu.

Aceasta subliniază un adevăr profund: transformarea reală și autentică este posibilă doar atunci când **renunțăm la voința proprie** pentru a urma **cu devotament și supunere** planul divin. Așa cum exemplul Domnului Isus ne învață, adevărata transformare spirituală necesită o supunere totală și o încredere necondiționată în călăuzirea și voia lui Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos ne-a oferit un exemplu perfect de supunere față de voia Tatălui, un principiu cheie în "uzina" lui Dumnezeu, cerându-ne să urmăm același drum în procesul de desăvârșire.

Observăm că smerenia Domnului Isus s-a manifestat prin supunerea Sa totală față de voința divină, chiar și în momente de suferință intensă și batjocură. Acest lucru este clar descris în 1 Petru 2:23, unde se spune: "Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător."

Această atitudine nu doar că demonstrează smerenia profundă a Domnului Isus, dar și reflectă o încredere neclintită în dreptatea și suveranitatea lui Dumnezeu. În fața provocărilor, El a ales să rămână neclintit în supunere, oferindu-ne astfel un exemplu de neegalat de fermitate și demnitate spirituală, chiar și în cele mai dificile circumstanțe.

În această atitudine găsim cel mai înalt exemplu de supunere, chemându-ne să urmăm același drum al supunerii și încrederii totale în voia și planul divin pentru a ajunge la statura modelului nostru "Hristos".

Evaluându-ne sincer, ne putem întreba dacă Îl iubim pe acest Isus, care a manifestat un comportament de o umilință profundă față de Tatăl Său? Îl iubim pe acest Isus, care s-a supus în totalitate voinței Tatălui în toate aspectele vieții Sale?

Ar trebui să ne întrebăm dacă iubim această trăsătură de caracter a Domnului Isus și dacă dorim sincer să trăim cum a trăit El; dacă dorim să trăim în smerenie și umilință.

Ne atrage supunerea, atât de mult încât să ne dorim să fim smeriți ca El, să trăim după modelul Său? Să reținem că celor smeriți Dumnezeu le arată calea pe care trebuie s-o urmeze, așa cum spune în Psalmul 25:9, "El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa."

Este important să ne autoevaluăm: Trăim noi în smerenie în relația noastră cu Dumnezeu? Suntem umili și supuși lui Dumnezeu în toate aspectele vieții noastre, așa cum a fost Domnul Isus? A urma exemplul de smerenie al Domnului Isus este o provocare, dar și un pas esențial în creșterea noastră spirituală și în conformarea cu caracterul lui Hristos. Fără să lucrăm în

supunere, față de instrucțiunile desăvârșite ale lui Dumnezeu nu putem atinge statura spirituală a exemplului nostru suprem, Domnul Isus.

S-a oferit ca rob

A te oferi ca "**rob**" cuiva este definit în dicționar ca o persoană care își supune complet și servil voința proprie la voința altuia.

Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu este prototipul după care trebuie să fim modelați. El a ales să trăiască pe pământ în umilința totală a unui rob, dedicându-se complet voinței Tatălui ceresc, așa cum ne îndeamnă Filipeni 2:5,7: "Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. Măcar că avea chipul lui Dumnezeu, nu s-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob."

Când contemplăm viața Domnului Isus ca pe cea a unui rob sau sclav, observăm că El a trăit într-o ascultare voită, totală față de voința Tatălui care este desăvârșit. Este impresionant să reflectăm la faptul că Cineva atât de mare, a ales voluntar să-și supună voința Tatălui Său.

În toate acțiunile Sale, Domnul Isus nu a urmat niciodată propria inițiativă, ci a fost mereu ghidat de poruncile perfecte ale Tatălui, într-o ascultare completă. Această atitudine de rob, de totală supunere, a fost principiul care L-a ghidat pe Domnul Isus și este același principiu pe care El ni-L cere să-L adoptăm și noi.

Cu toate că avea natură divină, Domnul Isus nu a considerat egalitatea cu Dumnezeu ca un lucru potrivit, ci S-a smerit, alegând să trăiască ca un rob, supunându-se Tatălui ceresc până la moartea pe cruce. Aceasta reprezintă esența supremă a umilinței și supunerii, fiind un model pe care suntem chemați să-l urmăm în călătoria noastră spirituală.

Procesul nostru de transformare spirituală, care constă în a fi modelați după Hristos, începe cu decizia noastră de a renunța la părerile proprii și de a ne lăsa modelați. Aceasta conduce implicit la supunerea voinței voluntare față de Dumnezeu. Această abordare este vitală pentru dezvoltarea treptată a caracterului nostru, avansând astfel către statura pentru care am fost creați.

Domnul Isus ne-a demonstrat prin exemplul personal că un nou început nu este posibil fără să ne oferim ca "**robi**" în atelierul lui Dumnezeu unde domnește perfecțiunea. El ne cheamă să urmăm exemplul Lui, să ne supunem voința în ascultare, așa cum El însuși a făcut-o.

Doar dacă ne asumăm rolul de robi devotați în relația cu Dumnezeu, vom evolua treptat spre perfecționarea caracterului nostru, inspirându-ne din exemplul Domnului Isus. Acest model de relație servitor-stăpân este vital în procesul de transformare. Procesul de modelare după Hristos este atât de perfect, încât este esențial să ne dedicăm complet, pentru a atinge statura Sa spirituală.

Acesta este singurul drum, singura cale care ne conduce spre asemănarea cu Hristos în toate aspectele vieții noastre. Un nou început autentic pentru a fi ca Hristos nu poate fi atins decât prin supunerea voinței, așa cum este scris în Romani 6:22: "Odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut (oferit) robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică."

Când ne supunem voluntar voința lui Dumnezeu, intrăm într-o relație de profundă supunere și dedicare. Nu ne vedem ca parteneri sau colaboratori, ci ca ființe care iubesc atât de mult pe Cel ce îi îndrumă încât se predau complet voinței divine. Acest act de supunere reflectă o dragoste și o dedicare absolută față de Dumnezeu, marcând începutul unei călătorii spirituale profunde către transformare și sfințire.

Acest lucru funcționează ca o cheie care ne deschide calea către o transformare minuțioasă și completă în Hristos, permițându-ne să adoptăm toate valorile și principiile Sale perfecte până în cele mai mici amănunte.

Când descoperim în Domnul Isus întruparea perfecțiunii și a frumuseții desăvârșite, asemenea unui mărgăritar de mare preț, se va stârni în noi o iubire profundă pentru El, cuprinzând întreaga noastră inimă și cuget. Această iubire ne va motiva să aspirăm să fim asemenea Lui, să renunțăm la sinele nostru, să ne supunem și să ne oferim ca robi.

Iubirea totală și necondiționată este singura care ne determină să ne oferim ca robi de bunăvoie, fără constrângere. Această supunere a voinței împreună cu celelalte trei trăsături esențiale (lepădarea de sine, smerenia, evlavia) este singura varianta care ne va ajuta să ne ajustăm trăsăturile, construind chipul Domnului în noi, în toate amănuntele.

Numai cei care sunt captivați de trăsăturile de caracter ale Domnului Isus și își supun voința de bunăvoie, vor ajunge să cunoască sfințirea și, în cele din urmă, viața veșnică.

Este vital să înțelegem că toate poruncile Domnului sunt o reflectare fidelă a caracterului Său, care ne arată modul în care a trăit El și căile Sale. Fiecare învățătură a Lui ascunde o trăsătură a Domnului, asemenea modului în care trăsăturile fizice ale unui om sunt ascunse în embrionul său (Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Luca 8:11).

Dacă ne dorim cu adevărat să avem trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, atunci poruncile Lui trebuie să fie o desfătare pentru noi. Vom iubi aceste porunci și le vom împlini cu bucurie, ca un rob ascultător, și astfel vom ajunge să fim asemenea Lui (Eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul curat. Psalmi 119:127).

Astfel, este important să ne autoevaluăm: Considerăm poruncile Lui ca fiind esențiale în viața noastră? Ne dorim să păzim instrucțiunile Lui ca un rob, să fim ascultători față de Domnul Isus, așa cum a făcut-o El în relația Sa cu Tatăl ceresc?

Evlavia

Evlavia, definită în dicționar ca o atitudine de admirație, respect profund și ascultare strictă, este o trăsătură remarcabilă și deosebit de frumoasă în caracterul Domnului Isus. El a reprezentat cel mai înalt exemplu de evlavie autentică, manifestată prin ascultarea completă față de Tatăl Ceresc, așa cum este evidențiat în Ioan 5:19, unde se afirmă: "Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ceea ce vede pe Tatăl făcând, și tot ceea ce face Tatăl, face și Fiul în același mod."

Prin venirea Sa pe Pământ, Domnul Isus ne-a lăsat învățături esențiale menite să ne ghideze

către această etapă în care să avem o evlavie profundă față de Dumnezeu. Această evlavie nu implică doar o adâncă admirație, ci și o păzire strictă a învățăturilor Sale, fiind o etapă strict necesară în procesul nostru de transformare.

Trebuie să vină un timp în viața noastră când ucenicul desăvârșit este ca Învățătorul lui, așa cum spune Luca 6:40, "Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui." Este o etapă când noi, am ajuns la statura de a nu a mai face nimic de la noi înșine ci doar ce vedem pe Domnul Isus că face, așa cum spune 2 Corinteni 10:5, "Orice gând îl facem rob ascultării de Hristos."

La fel cum un medic rezident în chirurgia cardiacă computerizată începe cariera efectuând proceduri de bază, punând accent inițial mai puțin pe precizie extremă, în procesul nostru spiritual de a ne conforma chipului lui Hristos, noi de asemenea începem cu acțiuni mai generale și mai puțin riguroase. Pe măsură ce ne apropiem de statura de om mare, importanța unei ascultări complete, conform scripturilor - prin care orice gând îl facem rob ascultării de Hristos - devine tot mai imperativă.

Pe parcursul dezvoltării noastre spirituale, asemenea creșterii în complexitate și precizie a unui medic rezident, necesitatea de a fi mai preciși în urmarea exemplului lui Hristos crește. În fazele timpurii, similare cu pruncia sau copilăria spirituală, conformarea noastră la chipul Domnului nu poate fi detaliată sau exactă.

Însă, pe măsură ce progresăm și ne maturizăm în credință și înțelegere, devine esențial să ne îmbunătățim precizia în urmarea învățăturilor și exemplului lui Hristos. Obiectivul final este să ne dezvoltăm până la punctul unde reflectăm cât mai fidel caracterul și acțiunile Lui, semănând cu El nu doar în acțiunile mari, ci și în cele mai mici detalii ale vieții noastre.

Pentru a deveni ca Hristos, este vital să ajungem la această etapă în care să împlinim cu strictete învățăturile Domnului nostru. Prin păzire riguroasă, ne pregătim pentru finalizarea călătoriei noastre spirituale, unde nu este permisă niciun fel de abatere. Pe parcursul acestui drum, este obligatoriu să învățăm păzirea strictă, care devine esențială în faza finală, unde este necesară o atenție sporită la detalii.

Conform Scripturii, este un drum care ne conduce la evlavie, de aceea este obligatoriu să urmăm principiile sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos, care ne duc acolo. Pasajul din 1 Timotei 6:3-4 subliniază importanța ascultării stricte. Textul spune: "Dacă învață cineva pe oameni învățături deosebite, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de **învățătura care duce la evlavie**, este plin de mândrie, și nu știe nimic."

Scopul nostru trebuie să fie alinierea la modelul de evlavie al Domnului Isus, care implică o ascultare totală și sinceră față de poruncile și învățăturile divine. Doar un astfel de angajament față de planul lui Dumnezeu ne va aduce tot mai aproape de caracterul și exemplul Domnului.

Statutul nostru de cetățeni ai Împărăției veșnice ne impune o ascultare strictă. Pentru a atinge un nivel de evlavie care presupune o ascultare completă și neclintită, similară cu cea a Domnului Isus și opusă neascultării primului om, Adam, este vital să ne aliniem perfect cu

modelul suprem pentru a fi considerați demni de viața veșnică în Împărăția cerească.

Trebuie să conștientizăm că printr-o singură neascultare, Adam a experimentat moartea spirituală și a fost exilat din Grădina Edenului. Astfel, depășirea staturii primului Adam, care nu s-a distins printr-o ascultare strictă, este fundamentală pentru propria noastră transformare spirituală.

Conform cu ceea ce scrie în 1 Timotei 4:8, "Deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare", se subliniază că păzirea strictă este benefică nu numai în viața prezentă, ci și în cea viitoare.

Nu este suficient să ne mulțumim cu o evlavie superficială, crezând că simpla admirație a lui Dumnezeu ne va asigura un loc în Împărăția Sa. Așa cum este avertizat în 2 Timotei 3:2-5, există un pericol în "... a avea doar o formă de evlavie." Aceasta ne reamintește că evlavia adevărată implică mult mai mult decât admirația sau ritualurile religioase.

Prin urmare, este esențial să ne evaluăm noi înșine cu sinceritate profundă. Să ne întrebăm: Admirăm și ne inspirăm din ascultarea și păzirea strictă a Domnului Isus la un nivel atât de adânc, încât să ne dorim aceeași măsură de păzire autentică?

O asemenea abordare nu se rezumă doar la cuvinte și ritualuri, ci presupune o schimbare interioară profundă și o devotare totală; o ascultare strictă față de principiile și învățăturile divine.

Concluzie: Pentru a înțelege mai bine trăsăturile ce l-au definit pe Domnul Isus, ne putem inspira dintr-una dintre cele mai evidente caracteristici ale Sale: "**îndelunga răbdare**". Această trăsătură își are rădăcinile în învățăturile Lui și este strâns legată de practica lepădării de sine, smereniei, a ascultării stricte ca rob și a evlaviei.

Îndelunga răbdare nu este doar o simplă toleranță pasivă, ci o calitate activă ce se manifestă prin capacitatea de a face față provocărilor și dificultăților cu o atitudine pozitivă și perseverentă. Îndelunga răbdare se bazează pe o înțelegere profundă și o acceptare a voinței lui Dumnezeu, reflectând astfel un angajament ferm față de principiile lui Hristos și o încredere neclintită în planul divin.

Putem observa ușor că adesea, de la o vârstă fragedă, suntem îndemnați să ne apărăm și să ne cerem drepturile în fața opresiunii sau nedreptății. Această mentalitate este reflectată în crearea instituțiilor guvernamentale care protejează drepturile individuale, precum și în existența serviciilor de urgență și a organelor de ordine, la care putem apela pentru a ne apăra și a ne împotrivi celor care ne fac rău.

În contrast cu aceste învățături seculare, Hristos ne dă învățături total opuse și ne îndrumă spre o cale complet diferită. Pentru a ajunge la statura Lui și pentru a dobândi îndelunga Sa răbdare și bunătatea Sa, este vital să ne supunem învățăturilor Sale și să adoptăm atitudinea pe care El a avut-o față de opresorii Săi.

Primul pas în acest demers este renunțarea la propriile păreri despre cum se atinge răbdarea. **Următorul pas** este acceptarea cu bucurie a cuvintelor Scripturii legate de această virtute. O învățătură esențială a Domnului Isus, care aduce răbdarea în inimile noastre, este

principiul neîmpotrivirii, cum este exprimat în Matei 5:40-41: "Dacă cineva vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa; și dacă cineva te silește să mergi o milă, mergi cu el două."

Deși adesea interpretată greșit și privită ca semn de slăbiciune sau lipsă de fermitate, neîmpotrivirea este de fapt o forță puternică și o cale profundă de a dezvolta răbdarea, pacea și înțelepciunea interioară.

Prin supunere față de învățătura Domnului cu privire la neîmpotrivire, trebuie s-o punem în aplicare cu aceeași devotație cu care **un rob ascultător împlinește porunca** stăpânului său.

Școala răbdării este un proces transformativ esențial pentru fiecare dintre noi, deoarece răbdarea este vitală în perfecționarea caracterului nostru, așa cum subliniază Iacov 1:2-4, "Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic."

Pe măsură ce creștem spiritual, Dumnezeu ne testează cu provocări tot mai mari, ajutându-ne să devenim tot mai asemănători cu Hristos. **Prin aplicarea evlaviei**, adică împlinirii stricte și devotate, vom perfecționa îndelunga răbdare până în cele mai mici detalii.

Așa cum am ilustrat această trăsătură esențială, va trebui să ne însușim fiecare trăsătură a Domnului Isus, cum ar fi credințioșia, blândețea, pacea inimii, bunătatea, dragostea... trăind cu lepădare de sine, smerenie și evlavie față de toate învățăturile Lui. Fiecare învățătură a Fiului Său ne deschide o perspectivă asupra naturii Sale, oglindind perfecțiunea Sa divină.

Școala Lui Hristos

Pentru a ne oferi posibilitatea de a învăța să trăim așa cum a trăit Fiul Său și de a crește până la înălțimea staturii plinătății Lui, Dumnezeu a instituit Biserica, care este numită și Trupul lui Hristos.

Scriptura descrie Biserica lui Hristos ca o familie spirituală formată din prunci, copii și părinți spirituali, care conviețuiesc în comuniune și cresc împreună pentru a deveni asemenea Domnului. Acest lucru este subliniat în Efeseni 4:11, unde se afirmă că El a pus în Biserica apostoli, proroci, păstori și învățători, pentru a contribui la desăvârșirea sfinților, astfel încât toți să ajungă la maturitatea spirituală, la statura lui Hristos.

În cadrul Bisericii, învățăm lepădarea de sine, smerenia, evlavia, să ne oferim ca robi lui Hristos și să trăim în neprihănire, așa cum a trăit El. Lepădarea de sine, smerenia, evlavia (ascultarea strictă), sunt esențiale pentru ca trăsăturile Sale de caracter - îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, dragostea... - să se imprime în noi, iar aceasta se realizează eficient în contextul Bisericii, ca atelier a lui Hristos.

La o analiză mai profundă, observăm că procesul spiritual de mântuire, de la nașterea din nou până la atingerea staturii de om mare în Hristos, reflectă aspecte similare cu etapele vieții noastre pământești.

La venirea pe lume, asistăm la nașterea unui copil, un proces care are multe similarități cu

nașterea din nou în Împărăția lui Dumnezeu, așa cum spune 1 Corinteni 4:15-16: "Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele."

La fel cum un copil nu își alege familia în care se naște, la fel persoana renăscută spiritual este introdusă într-o familie spirituală - Biserica - unde primește hrănire și creștere spirituală. În această nouă existență, totul începe de la zero. Asemenea unui prunc, cel renăscut învață și asimilează totul de la părinții săi spirituali, așa cum spune 1 Corinteni 3:1, "A trebuit să vă vorbesc... ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari."

În cadrul acestei familii spirituale, copilul duhovnicesc beneficiază de îndrumare, mângâiere și învățătură din partea părinților săi spirituali. Acest lucru este reflectat în 1 Tesaloniceni 2:11, unde se spune: "Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam..."

Această paralelă între nașterea firească și cea duhovnicească ne arată modul minunat în care Dumnezeu a prevăzut ca fiecare credincios să crească și să se dezvolte într-o familie de credință, similar cu modul în care un copil crește și se dezvoltă în familia sa.

La fel cum un copil se înscrie la școală și trece prin procesul educațional, inclusiv absolvirea, pentru a ajunge să profeseze într-un domeniu, cum ar fi medicina, în lumea spirituală se întâmplă similar cu dezvoltarea copilului duhovnicesc. Nu este posibil să ajungi la statura lui Hristos fără a fi ucenic în școala Sa, așa cum este scris în Faptele Apostolilor 19:9, "Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala..."

Suntem parte a școlii Lui, unde ne aflăm alături de alți copii spirituali, unii mai mici, alții mai mari, împreună cu părinți spirituali și învățători. Această structură este menită să ne ajute să creștem conform standardelor Împărăției Sale, așa cum spune Efeseni 4:16: "Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea."

Școala de ucenici are ca obiectiv principal ca fiecare dintre noi să devină asemenea Învățătorului său. Toți trebuie să urmărim această școală, care are ca finalitate formarea chipului Fiului Său în noi, așa cum spune Luca 6:40: "Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui."

Fiul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ de către Tatăl ceresc pentru a înființa Biserica, care este Trupul lui Hristos, așa cum spune Matei 16:18, "Eu voi zidi Biserica Mea."

El este fondatorul acestei școli de ucenici și a Bisericii, pe care o îngrijește cu dragoste, după cum se afirmă în Efeseni 5:29, "Căci nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup, ci îl hrănește și îl îngrijește cu drag, așa cum face și Hristos cu Biserica." Biserica este atelierul unde fiecare credincios poate crește și învăța să trăiască așa cum a trăit Hristos, într-un proces continuu de formare spirituală și maturizare.

Un exemplu remarcabil este apostolul Pavel, care și-a dedicat întreaga viață slujirii Bisericii lui Hristos, formând ucenici pentru a-i prezenta desăvârșiți în Hristos înaintea lui Dumnezeu,

după cum afirmă Coloseni 1:28-29, "Sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos. Iată la ce lucrez eu..."

Doar în școala lui Hristos relațiile dintre ucenici pot fi ajustate corespunzător, astfel încât aceștia să atingă maturitate și unitate completă în toate aspectele. Această unitate se va reflecta și în Împărăția Sa veșnică. Acest lucru este subliniat în Ioan 17:21, unde Hristos se roagă: "Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi."

Așa cum Dumnezeu a așezat mădulele în trupul uman cu funcțiile lor specifice, la fel le așază în Trupul lui Hristos.

Fiecare mădule al trupului este interdependent și nu poate crește sau supraviețui separat de restul trupului. De exemplu, rinichii își îndeplinesc funcția doar în cadrul trupului căruia îi aparțin. În mod similar, mădulele din trupul lui Hristos nu pot crește izolat; ele sunt interconectate și depind unele de altele pentru a funcționa corespunzător și a crește împreună.

Prin diverse confruntări, omul este modelat pentru a-și însuși trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, pregătindu-se astfel să trăiască alături de Dumnezeu și de toți cei care au finalizat școala de ucenicie a lui Hristos, și și-au însușit trăsăturile Lui de caracter în viața lor.

Această școală este vitală pentru creșterea spirituală și maturizarea fiecărui credincios, permițându-ne să urmăm exemplul lui Hristos și să devenim asemenea Lui în toate aspectele.

Chiar dacă planul lui Dumnezeu este explicit, Biserica, recunoscută ca Trupul lui Hristos, rămâne adesea un mister pentru mulți. Așa cum este menționat în Efeseni 5:32, "Taina aceasta este mare; vorbesc despre Hristos și despre Biserică." fiind percepută doar ca un loc de închinare.

Astăzi, putem observa cum Satan a reușit să distorsioneze înțelegerea rolului familiei și a Trupului lui Hristos. Învățătura falsă că "mântuirea se rezumă doar la iertarea păcatelor" a condus la ideea greșită că nu este necesară ucenicia respectiv școala de ucenicie.

În multe organizații religioase azi, conceptul de ucenicie față de Hristos este practic inexistent, și puțini cred în necesitatea de a trăi ca ucenici pentru a atinge statura Lui.

Această învățătură eronată a condus la o percepție că "Biserica lui Hristos" se reduce la simple clădiri pentru închinare și educație religioasă, pierzându-se astfel esența adevăratei ucenicii și creșterii spirituale în Trupul lui Hristos.

Satan a încercat să înlocuiască rolul părinților și păstorilor duhovnicești, care sunt responsabili cu creșterea spirituală a copiilor în credință, cu preoți, pastori și lideri concentrați mai mult pe organizarea și desfășurarea slujbelor religioase și pe ținerea turmei risipite.

Această situație este asemănătoare cu ceea ce este descris în Ioan 10:12, unde se spune: "Lupul le răpește și le împrăștie." Această metaforă subliniază pericolul de a fi conduși de cei care nu se dedică cu adevărat pentru binele turmei.

Astfel, Biserica a devenit mai mult un centru pentru ținerea slujbelor religioase decât un loc de creștere și desăvârșire spirituală, pierzându-și rolul esențial, așa cum spune Efeseni 3:10-11, "Domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu..."

Această abordare falsă se regăsește în multe confesiuni, de la catolicism și ortodoxie până la luteranism și în multele mișcări neoprotestante. Aceste organizații se concentrează pe clădiri special construite pentru închinare și activități de predicare, neglijând aspectul profund al relației personale de ucenicie.

În acest context, cineva care caută o relație autentică de ucenicie, asemănătoare relației dintre un copil și un părinte, se confruntă cu lipsa părinților duhovnicești. Aceasta este o provocare semnificativă în lumea religioasă modernă, unde formalismul religios împiedică dezvoltarea unei relații autentice și profunde de ucenicie.

Este esențial să facem distincția între educația primită prin predicare și creșterea sub autoritatea unui părinte spiritual. Învățătura primită în predică poate oferi cunoștințe, dar nu și îndrumarea și formarea trăsăturilor de caracter care vin dintr-o relație părintească.

Comparând un copil orfan cu unul care are părinți, observăm că amândoi pot primi educație, dar copilul cu părinți beneficiază și de formarea caracterului, încurajarea în lucrurile bune și corectarea atunci când greșește. Un copil orfan, fără această îndrumare părintească, are dificultăți majore în a-și cunoaște și corecta greșelile.

Sfătuim pe cititor să nu-și dorească să se afle într-o biserică instituționalizată care practică doar închinarea și predicarea, să fie singuratic, asemenea unui copil orfan, și să evite astfel Trupul lui Hristos care este bine încheșat și strâns legat.

Să fugim de organizația care nu practică îngrijirea (ucenicia); care nu are părinți duhovnicești. Acolo este lucrarea lui Satan cu care a înșelat lumea religioasă, acolo nu este Trupul lui Hristos. Să căutăm să fim parte dintr-un trup unde Cuvântul lui Hristos poate fi împlinit în întregime, unde fiecare mădular contribuie la creșterea și formarea noastră spirituală, pentru a ne însuși chipul lui Hristos în caracterul nostru.

Alte materiale pentru trezire spirituală:

NAȘTEREA DIN NOU

BISERICA - TRUPUL LUI HRISTOS

TRANSFORMAȚI DUPĂ CHIPUL LUI

HRISTOS

Le poți comanda și le vei primi gratuit!

Ascultă predici audio trezire spirituală pe:
www.cuvantcurat.ro

Înscrie-te și participă la studiul Scripturii, pe teme:

Nașterea din nou; Rода Duhului; Viața nouă din
Împărăție; Biserica - Trupul lui Hristos;

Această broșură se distribuie gratuit.

Dacă crezi că această broșură poate aduce o trezire, te rugăm participă și tu în lucrarea de distribuire.

Ne poți contacta la:
tel. 0744.57.47.11

sau prin e-mail: contact@cuvantcurat.ro

La o analiză mai atentă observăm că aproape nimeni nu se oprește să se întrebe care este adevăratul rost al acestei vieți limitate. De ce îmbătrânim. De ce ne îmbolnăvim și murim? Care este originea morții și cine a stabilit aceste reguli ale vieții?

Multe întrebări se învârt în jurul sensului existenței noastre: Ce rost are să ne naștem, să trăim 70-80 de ani, doar pentru ca totul să se termine la mormânt? Care este scopul acestei scurte vieți pe pământ? Suntem doar consumatori ai timpului? Ce sens are să ne bucurăm de viață, dacă, în cele din urmă, vom muri și vom fi uitați?

A fost acesta scopul lui Dumnezeu când a creat omul, să trăiască doar pentru a muri și a fi uitat? Ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte? Este moartea un pas către o altă formă de existență, o tranziție spre altceva? Dacă există viața veșnică, de ce trebuie să experimentăm moartea pentru a ajunge la acea nouă viață? A creat Dumnezeu acest ciclu fără sens?